

МІСТЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Число 1 (13)

1962

Рік VI

“МІСІЯ УКРАЇНИ”
орган
Головної Управи
Спілки Визволення України

MISSION OF UKRAINE
published by
the Association for the Liberation of Ukraine

MISSION UKRAINE
Herausgeber
Bund zur Befreiung der Ukraine

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ “МІСІЇ УКРАЇНИ”

	За 6 чисел	За 3 числа	Окреме чис.
Австралія	— 20 шіл.	— 10 шіл.	— 3 шіл.
Австрія	-- 15 шіл.	-- 10 шіл.	— 3 шіл.
Англія	-- 10 шіл.	— 6 шіл.	— 2 шіл.
Аргентина	-- 10 пезів	— 6 пез.	— 2 пези.
Бельгія	— 80 б. фр.	— 45 б. фр.	— 15 б. фр.
Бразилія	-- 50 крз.	— 27 крз.	— 9 крз.
Венецуела	-- 600 б.	— 300 б.	— 100 б.
Німеччина	— 4 н.м.	— 2.50 н.м.	— 0.80 н.м.
Нова Зеландія	— 20 шіл.	— 10 шіл.	— 3 шіл.
США і Канада	— 2 дол.	— 1 дол.	— 35 цент.
Парагвай	— 25 гуар.	— 15 гуар.	— 5 гуар.
Франція	-- 400 ф. фр.	— 200 ф. фр.	— 80 ф. фр.
Швеція	-- 7 кор.	— 4 кор.	— 1 кор.

В інших країнах — у перерахуванні на валюту даної держави.

Замовлення на передплату й грошові перекази слати на адресу:

Mission of Ukraine
Box 51, Postal Station “С”,
Toronto 3, Ontario, Canada

Редагує

Політичний Відділ Головної Управи СВУ

Редакція застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову. Статті підписані авторами, не обов'язково висловлюють погляди чи становище редакції. Анонімних матеріалів і статей не поміщуємо. Передрук дозволений за поданням джерела

Матеріали до друку слати на адресу:

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

З М І С Т

В. Коваль — Шевченко проти білої і червоної Росії	1
Вимагаємо уступлення Діна Раска	4
Микола Дербуш — Шевченко — Вашингтон	5
Становище СВУ до акції росіян	6
Нова програма КПСС	10
В. Коваль — П'ята Сесія УНРади	11
Становище Головної Команди УПА до УНРади	16
О. Калиник — Терор в Україні за М. Скрипника	17
Про існуючий СУМ	20
З діяльності СВУ	22
Чи потрібний культурний обмін з СССР?	24
Незалежність Україні!	28
СВУ в Австралії	30
Без стерня і без вітрил	32

На обкладинці: Члени СВУ повісили “Хрущова” на телефонному стовпі перед московською амбасадом в столиці Канади — Оттаві, 21 січня 1962 р.

МІСІЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

В. Коваль

ШЕВЧЕНКО ПРОТИ БІЛОЇ І ЧЕРВОНОЇ РОСІЇ

Березень — місяць народження і смерті Тараса Григоровича Шевченка. Увесь український народ з побожністю схилив голову перед невмирущим духом свого неперевершеного Поета, першого Повстанця і Самостійника та геніального Вчителя і Пророка. Такої пошани до своїх великих людей не знає ні один народ на цілій земній кулі. Значення Шевченка для української нації, для цілих поколінь, у тому, що Шевченко серед найтяжчого упадку українського духа, серед повної руїни історичної української традиції, в час, коли деспотична царська Росія примушує “мовчати на всіх язиках” поневолені нею народи, а зокрема український, в час безпросвітку й неволі політичної і соціальної він підносить свій могутній голос в обороні української нації, в обороні волі.

У боротьбі з російським колоніалізмом, проти поневолення й соціального закріпачення робітників і селян, в боротьбі з царським терором і сваволею московської бюрократії Шевченко підносить ідею волі національно-політичної і соціальної. Як це досягнути — Шевченко навчає нас своїм надхненним полум'яним словом, навчає прикладом свого життя. Прожив він 47 років, з того: 24 роки кріпаком, 10 років на засланні, 3½ під наглядом поліції і тільки 9 років ніби вільною людиною.

Хоч “за Україну його замучили...”, то в ній він не зневірився ніколи. Безмежної любові до нашої поневоленої Батьківщини вчив він нас,

“Свою Україну любіть, любіть її!...

Во врем'я луте...”

В ті люті часи, коли на Україні казався московський окупант, намагаючись затерти сліди українського народу, Шевченко надхненним своїм словом з'єднав повривані нитки нашої історичної традиції й поклав їх золотими струнами на свою чарівну кобзу та загравав на ній з усієї душі:

“Було колись: в Україні ревіли гармати;

було колись: запорожці вміли панувати.

Панували, добували і славу і волю”.

А тепер по тому, як живі свідки, лиш

“осталися могили по полю...”

Та ще залишилася “наша дума, наша пісня”, вона “голосна та правдива, як Господа слово...” вона тепер — “наша слава, слава України!”

Ці думи-пісні виростив Шевченко на чужині й послав їх в Україну в своєму “Кобзарі” 1840 року.

Україна-мати привітала їх “як свою дитину”, вони славою вкрили нашого поета.

Шевченко у всій повноті поставив перед українською нацією ідею самостійності й державності — “там наша воля, слава і правда святая, у нашій вибореній хаті”. Для здійснення цих ідей і переведення їх в життя Шевченко проповідував безкомпромісову боротьбу всього українського народу з ворогами: “Борітеся — поборете”. Боротьба ця мусить бути завзята, безоглядна, кривава, аж до повної перемоги:

“... Вставайте,

Кайдани порвіте

І вражою злою кров'ю

Волю окропіте...”

Цим Шевченко ставить себе в ролю проповідувача й ідейного керівника української революції. За ці ідеї й переконання Шевченка московський царський уряд засилає в Середню Азію в Орську фортецю. І хоч доводилось йому каратись за це 10 років — “без права писати і рисувати” — своїх переконань він не змінив:

“Караюсь, мучусь... але не каюсь”...

Так писав він у своєму записнику. Крім ідеї волі, крім ідеї завзятої безперервної аж до повної перемоги боротьби, Шевченко своїм особистим життям, своєю невгнутою поставою до російського царизму й ідеалізацією українських постатей у своїй творчості, показує народові тип нового українця-борця, реалізатора нового життя.

Шевченко своїми творами виховує! Волю України колись здобули козаки, гетьмани: Гамалія, Підкова, Тарас Трясило, Гонта, Залізняк, Ярема, Дорошенко, Мазепа, Полуботок, козаки, запорожці, гайдамаки, праведні мученики дякуючи їм колись “на Україні ревіли гармати”, завдяки яким “ми панували”, через це їм усім —

...“Тієї слави козацької

Повік не забудем!”

Та найбільше боліло Шевченкове серце за своїх таки земляків-українців, за те, що вони “на чужій роботі”, “гнуться, як ті лози, куди вітер віє”, заглушивши своє національне сумління, — “пома-

гають москалеві господарювати і з Матері полатану сорочку знімати...”

Він говорить з ненавистю до зрадників інтересів української нації.

Не служаци, не підпанки, не вислужники, не варшавське сміття і грязь Москви, не землячки в мундурах, не гречкосії і свинопаси, не Кисілі, Галагани, Кочубеї, але козаки “... один із мільйонів свинопасів...” вигукує він поведуть дальшу боротьбу. Він учив і наказував, молив і благав — “розкуватись, одностайно, односердно стати за Євангеліє правди”.

Він опам'ятовував і нагадував, картав і погрожував закам'янілим душам:

“Схаменіться, недолюдки, діти юродиві...”

“Схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде...”

Як ніхто інший, Шевченко розумів, що причина усього нещастя України — московське загарбництво, російський імперіялізм. Тим то Шевченко не міг простити великому гетьманові Богданові Хмельницькому за його Переяславську угоду з Московщиною 1654 року:

“Мир душі Твоїй Богдане

Не так воно сталось:

Москалики, що зазріли,

То все очухралаи.

Могили вже розкопують.

Та Тебе ж і лають...”

Тимто серце його боліло за Полтавську трагедію славного гетьмана Івана Мазепи 1709 року. Тимто проклинав він “ката-людоїда” московського царя Петра I, того, “що розпинав Україну”. Пізнавши історичну правду про Україну, переконавшись, що безпосереднім, відвічним і смертельним ворогом України була Москва та її правителі — царі, Шевченко пише про них:

“Гади, гади!

Чи напилися ви, чи ні

Людської крові...”

Побачивши, до чого докотилась Україна в лобатах царської окупації, Шевченко весь свій гнів звертає проти російського царату, а зокрема проти Миколи I, Катерини II та Петра I., що найбільше причинилися до зруйнування української державности.

Особливим гнівом Шевченко палав проти царя Петра I.:

“О царю поганій!

Царю проклятий неситий,

Гаспиде лукавий.

Що ти зробив з козаками?

Болота засипав

Благородними кістками,

Поставив столицю

На їх трупях катованих...”

Шевченко звертає свої очі й на інші поневолені російським імперіялізмом народи.

“О люди, люди небораки!

Нащо здалися вам царі?

Нащо здалися вам псарі?”

Ви ж таки люди, не собаки!”

В поемі “Кавказ” Шевченко виступає проти московського загарбництва, що кривавими війнами підбиває кавказькі народи. Він пише:

...“Лягло кістками

Людей муштрованих чимало,

А сліз, а крові?

Напоїть всіх імператорів би стало”...

І все ж Шевченко вірить в безсмертність народу й закликає поневолені нації спільно стати проти російського колоніялізму:

...“Що б збудить химерну волю,

Треба миром

Громадою обух сталить,

Та добре вигострить сокиру,

Тай заходиться вже будить”...

А тоді:

...“І на оновленій землі

Врага не буде супостата,

А буде син і буде мати,

І будуть люди на землі”...

Своєю творчістю Шевченко переріс своє покоління на цілу сотню років. Творчість Шевченка така актуальна в наші часи, як була вона 100 років тому. Не змінився і найлютіший історичний ворог України. Місце колишнього московсько-царського деспотизму зайняв тепер московсько-большевицький колоніялізм — найжахливіша катівня всіх поневолених народів.

І тепер голод “стогне по всій Україні”, бо колгоспи стали найгіршою формою закріпачення та ожебраччя українського селянства. В чорних невільників перемінено українське робітництво, а від пляново-зорованого голоду в Україні 1933 року загинули не тисячі а мільйони українського населення! І тепер в Україні — “нема сімї, немає хати, немає брата ні сестри, щоб незаплакані ходили, не катувалися в тюрмі, або в далекій стороні”, бо в советській системі і “світа як на те: одна Сибір неісходима”. Большевицько-російський режим винищує українську національну культуру, насильно затирає сліди української державницько-самостійницької традиції, задушє терором кожний прояв вільної думки, грабує багатства української землі, масово винищує український народ та руйнує Україну.

Московсько - большевицькі імперіялісти возвеличуть своїх попередників, московських царів, зокрема Петра Першого, ката України, та як і за царів проклинають нашого славного гетьмана Івана Мазепу. Вони брешуть, що Україна “добровільно” приєдналася до Росії, та що український народ живе тільки з “ласки” російського народу. Вони викривлюють і самого Шевченка. Промовчуючи та підрадаговуючи його протиросійські твори, намагаються зробити з нього мало що не московського патріота.

Та найганебнішим є те, що й тепер знайшлися землячки - перевертні з рабською душею, “дядьки отечества чужого”, “чорнилом політи,

московською блекотою заглушені” гречухи, бажани, корнійчуки, тичини, сосюри, рильські, смоличі й інші донощики, сексоти та мерзенні зрадники України, українські комуністи, які ”оглухли, не чують, кайданами міняються, правдою торгують”, які допомагають ворогові нищити Українну, які катам українського народу пишуть хвалебні гимни, які силкуються переконати українськй кип народ, що в червоно - московській неволі жити краще, ніж вільним бути у своїй власній незалежній українській державі, які паплюжать визвольно - революційну боротьбу українського народу.

Появу поета Шевченка царська Росія зустріла крайнє вороже. Бо відчувала й бачила в Шевченкові національного генія України та його значення в пробудженні національної свідомости українського народу.

Зокрема ненавистю зустріла виступ Шевченка російська критика, очолювана закінченим імперіалістом, батьком російського “лібералізму” В. Белінським. Він інакше не називав Шевченка як “дураком паяцом”, “хахлацьким радикалом”. З приводу засуду Шевченка він писав:

“Шевченка послалі на Кавказ солдатом. Мене не жаль его. Будь я суддею, я сделал би не менее. Я пітаю лічну вражду к такого рода лібералам”.

Наслідники Белінського були менше ширі, а тим більше підступні. Користаючи з того, що цензура в Росії допускала твори Шевченка в неможливо покаліченому і майже в нешкідливому для Росії вигляді, вони взялися втягнути його до російської літератури, як льокального письменника “общерусского малороса”, який писав “местним наречієм”. Вони представляли його як “певца народного горя” і т. п.

Як поставились російські большевики до Шевченка?

В перших роках загарбання України вони до нього не зайняли ясного становища. Безсумніним лишається одне, коли б Шевченко не був такий популярний в українських масах, вони б його інакше трактували і були б повели з ним боротьбу.

Але популярність Шевченка в українському народі змусила Москву застосувати обережну тактику.

Повалити Шевченка неможливо, тому все, що шкідливе для Москви, вона взялась доказати “науково”, що його треба розуміти інакше.

І чого вони тільки не придумали? Звуть Шевченка революціонером-демократом, борцем за соціяльне визволення, противником царизму, а інколи так пропагують, що мало що не називають його “першим комуністом і большевиком”. Це відома російська тактика, коли якусь історичну постать не можна заховати, вирвати її з душі народу, тоді її треба привласнити.

Московські колонізатори України намагаються за всяку ціну довести, що Шевченко був за “союз українського народу з великим російським”.

Його зв’язки з тодішньою прогресивною російською інтелігенцією ніби мають бути доказом цього. Треба одначе московським фальшивникам пригадати про те, що вони промовчують у своїй пропаганді ставлення Шевченка до Хмельницького.

А це ставлення найкращий доказ того, як Шевченко дивився на той союз. Особисте знайомство Шевченка з російськими інтелігентами це річ другорядна і цілком природня, бо самі обставини змушували його до цього, але це ніякий доказ його політичних переконань. На Московщині для нього все чуже й вороже, що він ненавидів з глибокого серця:

“... На чужині не ті люди...”

“... Я і тут чужий, одинокий,

Та ба, доля приборкала

Між людьми чужими...”

“... А до того — Московщина

Кругом чужі люди...”

Свою ворожість і нехить до російської мови Шевченко добре висвітлив у листі до брата:

“... Пиши мені не по-московськи, а по нашому...”

І найяскравіше це те, що Шевченко був оскаржений і суджений не за політичні зв’язки з російською інтелігенцією, а з українською.

Шевченко визнавав національний принцип, боровся проти царського імперіалізму хоч водночас дружив із деякими росіянами. В його творчості однак немає і згадки про те, щоб Україна піддалася своїй “старшій сестрі” Росії.

Приналежність Шевченка до Кирило-Методіївського Братства доказує, що він був не за прилучення України до Росії, а за визнання повної самостійности України, більше того — за визнання України, як керівного чинника у Слов’янщині, за те, щоб “Україна була угольним каменем” слов’янської федерації.

Знову ж російські большевики намагаються зробити Шевченка поетом сільської бідноти, хочуть знизити Шевченка до ролі соціяльного поета.

Це, найслабше місце в московській пропаганді, щодо нашого великого поета.

Що Шевченко оспівував долю закріпаченого українського селянства це так, але Шевченко одночасно веде й оформлює у своїй творчості боротьбу цілого українського народу. В своїх “Думах” він живе з “гетьманами в червоних жупанах”, перед його очима встають “великі мученики” — Полуботок, Дорошенко, він прославляє заслуги Хмельницького його першої доби, співчуває Мазепі, оспівує запорожців, отаманів, гайдамаків, кобзарів, одним словом — всі прошарки української нації тієї доби.

Боротьба з російським імперіалізмом, боротьба з хитрим “москалем”, боротьба національна й соціяльна, — це суть Шевченкової творчости.

Боротьба за Українську Державу — це провідні думки національно-політичного світогляду Шевченка.

ВИМАГАЙМО УСТУПЛЕННЯ ДІНА РАСКА!

Нешастям американської закордонної політики відносно Російської Колоніальної Імперії є те, що в міністерстві закордонних справ уряду США zatrudнені "експерти", які є або москалями з походження, або непоправними американськими москвофілами, що їх виховали в американських університетах російські чорносотенні професори. Ще гірше, коли на становище міністра в цій переважливій ділянці потрапляє людина випадкова, як, наприклад, теперішній міністер закордонних справ Дін Раск. В такому випадкові це міністерство стає знаряддям московської агентури все рівно, червоної чи білої! Бо як інакше можна розуміти зміст листа згаданого міністра, написаного ним до голови Комісії Правил Конгресу США п. Смита, в якому Дін Раск, "умотивуючи" негативне наставлення його міністерства до створення постійної комісії для поневолених націй, пише дослівно:

"Позицію уряду США послаблює кожна акція, яка плуває права раніше незалежних народів чи націй з положенням таких обширів, як Україна, Вірменія чи Грузія, що є традиційними частинами Советського Союзу. Відклик на ті згадані обшири ставить уряд США в небажане положення, начебто він підтримує розчленування історичної держави".

Як міг писати таку нісенітницю міністер закордонних справ Дін Раск, коли у нього ж під боком, Конгрес США, кожного року в січні, урочисто відзначає роковини української державної незалежності, десятки конгресменів і сенаторів складають у тій справі відповідні заяви, а багато міст в різних стейтах США вивішують в цей день поряд американських прапорів українські й губернатори стейтів проголошують день української незалежності?

В цьому випадкові, панові міністри навіть не треба заглиблюватися в далеку історію України, Вірменії чи Грузії, які існували ще тоді, коли про "Советський Союз" навіть і горобці не цвірінькали, як і про саму Росію!

Як Дін Раск міг щось подібне твердити, коли уряд президента Кеннеді далі схвалив проголошений попереднім президентом Д. Айзенгавером Тиждень Поневолених Націй, серед яких на одному з перших місць стоїть Україна?

І характеристично, що цей лист Діна Раска появився саме в час, коли представник США в Об'єднаних Націях, Адлей Стівенсон склав заяву скеровану проти російського колоніалізму такого змісту:

"Нам кажуть, що народи Советського Союзу користаються правом самовизначення. Советський режим на своїм початку справді був видав Деклярацію прав, яка проголошувала "право народів Росії на вільне самовизначення, включно з правом на відокремлення". А як виглядало це "право" на практиці? Незалежну

Українську Республіку визнали большевики у 1917 році, але в тому ж році вони встановили конкуренційну (советську, прим. наша) республіку в Харкові. А в 1923 році при допомозі Червоної Армії була встановлена Українська Советська Соціалістична Республіка, яку включено в СССР..."

В листі Стівенсона сказано й про подібне самовизначення вірменів, грузинів та інших не-російських народів та розгромлення Москвою їх республік. В листі вказано на народовбивчу політику Москви супроти не-російських народів та про їх русифікацію з метою затерти національні прикмети тих народів.

Очевидно, що заява А. Стівенсона мала апробату уряду США, а зокрема його президента, який кілька днів після її проголошення в ОН висловив внескодавцю признання та наділив його новими повноваженнями.

А як до цього поставилося міністерство закордонних справ очолюване Д. Раском? Воно використовуючи заяву А. Стівенсона для своїх радіопересилань через "Голос Америки", процензувало її так, що та заява виявилася порожнім звуком. З неї викреслено імена поневолених Росією народів й викинуто слово Україна. Москвофіли в "Голосі Америки" також домоглися того, щоб українські радіопересилання й інших не-російських народів було обмежено взагалі до пів години, бо, мовляв, усі народи СССР розуміють російську мову. **Таким чином міністерство закордонних справ США допомагає Москві русифікувати не-російські народи!**

Слід згадати, що таку саму цензуру над заявою А. Стівенсона проробили москвофіли й в щоденнику "Нью-Йорк Таймс" викресливши з неї всі згадки про народи поневолені Росією. Це не чувалося в практиці інших держав, щоб приватні ділки цензурували урядові повідомлення з користю для ворога?

Очевидно, що москвофільська політика міністерства закордонних справ уряду США має неабияку підтримку й серед впливової частини членів демократичної пратії, знаних під назвою "лібералів", між якими чільне місце займає мадам Е. Рузвельт. Про це свідчить її відповідь Хрущову на його послання з нагоди 80-ліття з дня народження її покійного чоловіка, президента Ф. Рузвельта. Вона пише:

"Ще ніколи, як тепер не відчувалася з такою гостротою потреба знайти нові шляхи для узгіднення співробітництва між США й СССР. Увесь світ зітхне з полекшенням, якщо відносини між США й СССР покращають, якщо наші держави виявлятимуть більшу волю до взаємного співробітництва".

НА ПАМ'ЯТНИК Т. Г. ШЕВЧЕНКА У ВАШИНГТОНІ

- Головна Управа СВУ постановила пожертвувати 50 дол. на будову пам'ятника Т. Г. Шевченка у Вашингтоні й закликає всі Крайові Управи й Орг. Бюра СВУ приділити на цю ціль відповідні суми.
- Крайова Управа СВУ в США на будову пам'ятника жертвує 25 дол. і закликає всі Осередки СВУ в США скласти свої пожертви.
- Осередки СВУ в Чікаго й Трентоні, через КУ СВУ жертвували на будову пам'ятника по 10 дол.
- На будову пам'ятника задеклярували по 25 дол. слідуючі члени ГУ й КУ СВУ в США: К. Мусійчук, Т. Тарахівський, В. Коваль, О. Кейс, О. Каліник, Т. Бульба-Боровець, І. Марченко, М. Сердюк.

Таку вовчу прислугу робить мадам Рузвельт народів США і його урядові, який говорить про "співіснування" не вірячи в нього, а вона проповідує "співробітництво"? **Саме цими слідами прямує Дін Раск і його міністерство!**

Тому й не дивно, що здороводумаюча частина американського суспільства, чим раз голосніше домагається перевірки "спеців" у міністерстві закордонних справ, поки США, після багатьох дотеперішніх промахів у своїй зовнішній політиці не втрапили також і прихильності поневолених Москвою народів.

Знаменним голосом у цьому відношенні є стаття Кларенса Б. Келленда, що була надрукована в газеті "Арізона Репаблік" у Феніксі в Арізоні, під заголовком: "Знищення Росії — історичний імператив".

В цій статті, автор між іншим стверджує, що нині у світі є дві імперії: Американська і Російська й, що для їх двох немає місця під сонцем. Немає чого обдурювати себе надіями, пише він, відносно американсько-советської приязні. Сили добра стоять проти сил зла... Приймемо, як наше мотто: "Хай згине Росія!"

Зовсім недавно, такі слова не могли мати місця на сторінках американської преси, а сьогодні це вже не поодиноким явищем. Це знак, що невігластву американців у справах Росії приходить кінець.

Для нас українців, заява Діна Раска є дошкульним полчином, який ми не сміємо обмежити тільки протестами та виясненнями, що їх висилаємо до міністерства закордонних справ і уряду США. Ми мусимо домагатися уступлення цього невігласа з керівництва такою важливою ділянкою, якою є закордонні справи!

Микола Дербуш

ШЕВЧЕНКО — ВАШИНГТОН

Тарас і Джорж —
Шевченко — Вашингтон...
І континенти
і епохи —
ріжні.
Але єдиний
в душах тон,
шляхи також їх —
рівнобіжні...
Збудив країну
Джордж від сну,
з колоній він
створив державу,
закон поставив,
як стіну,
понад багном,
понад миршавим...
Тарас також
збудив від сну —
з "безбатченків"
створив він —
цілість,
мету поставивши ясну, —
він шлях прослав
мечу і силі..
Був Вашингтон,
мов поклик духу
в новій державі
для людей.
І поклик цей
прогрес роздмухав
у сяйнім розквіті
ідей...
Шевченко є для нас —
пророком:
він душу нації створив,
та не діждавсь Тарас
тих років —
законів праведних
пори...
Хоч кров,
хоч сльози,
хоч руїна,
все ж праведний
прийде закон
Тараса
й Джорджа —
в Україну!
Впаде Москва! —
Впаде дракон!..

СТАНОВИЩЕ

СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ Й АСОЦІАЦІЯ БУВШИХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ СОВЕТСЬКИХ КОНЦЕНТРАЦІЙНИХ ТАБОРІВ І ТЮРЕМ ДО АКЦІЇ РОСІЯН, СКЕРОВАНОЇ ПРОТИ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ, ВСТАНОВЛЕНОГО У 1959 р. В США, ЗАКОНОМ ч. 86 - 90.

Від Редакції:

Нижче друкуюмо в українській і англійській мовах **Становище**, що його в м. р. Головна Управа СВУ вислала на руки Генерального Секретаря ОН, багатьом делегаціям народів-членів ОН, на руки Президента США і його заступника, державному секретареві Уряду США, багатьом різним Комісіям Конгресу США, сенаторам і конгресменам, визначним політикам, різним установам і пресовим органам. З метою інформації це Становище також вислано до представництв різних поневолених Росією народів, до АКВ й до чужомовної преси у США, як також до всієї української преси в некомуністичному світі та українських центральних установ і представництв.

Тиждень Поневолених Націй, встановлений у 1959 році законом ч. 86—90 та поновно проголошений Президентом США Дж. Ф. Кеннеді в цьому році, як і в попередніх роках, викликав нову лють Москви, а Хрущова зокрема.

Але тому, що Тиждень Поневолених Націй є скерований проти всякої форми і фарби російського колоніалізму й насамперед щодо самого ССРС, **проти його проголошення протестують не тільки червона Москва та її п'ята комуністична колона у США, але й російська антикомуністична еміграція!**

В цьому питанні всі вони спільним фронтом виступають проти США.

Цілий ряд "відкритих листів" і "протестів" з домаганням скасування закону ч. 86—90 росіяни вже вислали до Президента США Дж. Ф. Кеннеді, до американської преси, до різних Комісій Конгресу й міністерств уряду США, до сенаторів і конгресменів та різних установ. Їх пишуть, як вони себе називають, "американці російського походження", такі, як проф. Чеботарьов і інші провідні особи з "Представництва Російських Емігрантів у США", "Російського Політичного Комітету в Нью-Йорку", "Комітету Російських Допомогових Організацій у США" й "Народно-Трудового Союзу", серед яких зустрічаємо імена А. Толстої, І. Сікорського, князя Белосельського, Л. Николаєвського й інших.

У своїх протестах "американці російського походження" допомагають Хрищову "страшити" американський уряд майбутнім "розгромом" США, якщо закон про Тиждень Поневолених Націй не буде скасований, бо, як вони пишуть, цей закон зачіпає "національну гордість росіян".

Російські шовіністи на еміграції погрожують, що коли, мовляв, США стоятимуть по стороні свободи й державної незалежності для неросійських

народів, то "російський народ", підтримуватиме режим Хрущова, який охороняє цілість російської колоніальної імперії.

Таким чином російські "антикомуністи" ствердили, що російському народові рабовласницька комуністична імперія є дорожча ніж власна свобода!

Одним з найганебніших документів російських "антикомуністів" на еміграції є скарга підписана 12-ма російськими професорами, які перебувають в Аргентині, що вони надіслали її до Об'єднаних Націй з обвинуваченням США в "дискримінації російського народу", вбачаючи її в тому, що в законі про Тиждень Поневолених Націй його не названо в числі народів поневолених Росією?

Виникає питання, а на когоч спирається червона Москва в переведенні своєї колоніальної політики?

На це питання дає відповідь сам Сталін, який у 1945 році, після перемоги над Німеччиною дякував нікому іншому, тільки російському народові за його підтримку й оборону Советського Союзу, отже комуністичної системи.

Спільна кампанія комуністичної Москви з російськими "антикомуністами" на еміграції проти Тижня Поневолених Націй оперта на безсоромній фальсифікації не тільки далеких історичних фактів про Росію, але й про її недавнє минуле й сучасне. І найголовніше, що скерована вона також і проти української самостійницької еміграції, а зокрема її частини, що живе у США та допомагає українському народові в його визвольній боротьбі проти російського колоніалізму за свою власну суверенну державу. І характеристично, що в той час, коли росіяни в обороні своєї колоніальної імперії використовують також і деяких впливових американських політиків русофільського наставлення, вони одночасно "відмовляють права" виступати в обороні українського народу навіть американцям українського походження.

Так, наприклад, в числі "аргументів", які на думку російських шовіністів мають переконати американців у тому, що Україна й український народ не є поневолені Росією, виставляється й такий, що мовляв одним з ініціаторів і авторів внеску до Конгресу США про встановлення Тижня Поневолених Націй є проф. Лев Добрянський, викладач Джоржтавського Університету у Вашингтоні, який народжений у США, а його батьки походять з тієї частини України, яка була в колоніальному посіданні Польщі, а тому він не має "права" виступати в інтересах українського народу, бо він ніколи в Ро-

сії не жив, а тому й не знає, що українці, які раніше були під царською Росією, а тепер перебувають в складі народів ССРСР, ніколи й ніким не були поневолені?

Але брехню цих адвокатів російського колоніалізму спростовує ніхто інший тільки сам Нікіта Хрущов, який у своїй таємній промові на XX-ому З'їзді КПСС, що відбувся в Москві у 1956 році (25-го лютого), викрив плян Сталіна, згідно з яким всіх українців пляновано виселити з України, як це Москва зробила з деякими іншими національностями ССРСР за їх стремління до волі й державної незалежності під час другої світової війни. Про цей плян Хрущов повідомив таке:

“Українці уникнули цієї долі тільки тому, що їх було надто багато і не було місця, куди б можна було їх усіх переселити. Інакше вони були б теж переселені з України”.

А термін “переселення” на мові російських колонізаторів означає ніщо інше тільки фізичне винищення наміченого Москвою народу!

І хоч цей плян Сталіна відносно українців був тоді не здійснений, то його послідовно переводить в життя Хрущов іншими методами. Це стверджує перепис населення ССРСР, що відбувся у 1959 році, який показав, що українців в Україні сьогодні є менше ніж було їх згідно перепису у 1926 році.

Натомість число російської національної групи в ССРСР за той самий проміжок часу збільшилося на 40 мільйонів осіб!

Підтвердженням того, що український народ і в минулому і в сучасному, не зважаючи на суцільний терор Москви в Україні, скерований проти українських самостійницьких сил, прагне національної й політичної свободи, є недавня втеча українців з ССРСР д-ра М. Клочка й інж. М. Середи. В розмові з кореспондентами австрійських газет інж. М. Середи з Києва між іншим заявив:

“Як українець, я відкидаю російське панування над іншими народами Советського Союзу”.

Ця його заява є найкращою відповіддю червоної Москви, Хрущову та російським шовіністам на еміграції про те, що український народ ніколи не змириться зі своїм колоніальним становищем в ССРСР, та буде боротися разом з іншими неросійськими народами аж до повної над ним перемоги.

А тим часом, обманюючи себе надіями, що ціною невтручання у “внутрішні справи” Росії можна купити мир з червоною Москвою, некомуністичний світ, а в тому й США, довгі роки закривають очі на найбрутальніший у світі з колоніалізмів — російський імперіалізм, що протягом століть насильно приєднав спочатку до Московського царства, а потім з переіменуванням його у 1713 році царем Петром Першим на Росію, до Російської імперії, багато сусідніх країн з мільйонами неросійських народів, які Москва фізично винищує та русифікує з метою затерти сліди цих колись вільних і незалежних націй.

Нічого дивного немає в тому, що й представники 25-ох т. зв. “неутральних” держав на Конференції, що відбулася у вересні м. р. в Београді — столиці комуністичної Югославії, з наміром “рятувати” мир, винесли резолюції, в яких між іншим засудили колоніалізм Західних Великодержав, захищуючи в їх число і США, але ні словом не згадали про колоніалізм російський, про право свободи й державної незалежності для тих народів, що перебувають в колоніальній залежності від Москви, Пейпінгу й самого Београду!

Навіть зовсім недавня кривава розправа Москви над мадярським народом, а Пейпінгу в Тибеті, не знайшла осуду “неутралістів”?

Це є олові політики Західних Великодержав, а в тому й США, щодо невтручання у “внутрішні справи” Росії.

Але, як у минулому, так і сьогодні є незаперечним фактом, що найвразливішим місцем і бувшої царської і сучасної комуністичної червоно-російської колоніальної імперії ССРСР є поневолені Росією народи. І той, хто хоче зберегти справжній мир у світі в добу атомової бомби, повинен допомагати їм визволитися з неволі російського колоніалізму!

Доказом того, що саме це є найвразливішим місцем російської колоніальної імперії, є скажена лють Москви, а зокрема самого Хрущова, що її викликала спроба Конгресу й Уряду США переглянути дотеперішню американську політику щодо поневолених Росією народів, яку започатковано встановленням у 1959 році Тижня Поневолених Націй, що його мають відзначати у США кожного року, аж до того часу, “доки всі народи у світі здобудуть свою волю і незалежність”.

В зв'язку зі згаданою кампанією російських “антикомуністів” Спілка Визволення України й Асоціація бувших політичних в'язнів советських тюрем і концентраційних таборів, членство яких складається в більшості з бувших підсоветських українців, що довгі роки були переслідувані й репресовані російською окупаційною владою, як українські патріоти, заявляють свою повну солідарність з рішенням 15-ої Сесії Об'єднаних Націй про ліквідацію колоніалізму в світі, що має відноситися не тільки до Західних Великодержав, але також до ССРСР.

Ми члени цих організацій, як американські громадяни, засуджуємо поступовання провідних діячів російської етнічної групи в США, що знайшли собі притулок в цій країні, але своєю обороною російської колоніальної імперії ССРСР діє на шкоду державним інтересам та безпеці Сполучених Штатів Америки.

Головна Управа
Спілки Визволення України
Головна Управа
Асоціації бувших політичних в'язнів
советських тюрем і концтаборів

Нью-Йорк, листопад 1961

STATEMENT

OF "ASSOCIATION FOR THE LIBERATION OF UKRAINE, AND "ASSOCIATION OF FORMER UKRAINIAN POLITICAL PRISONERS IN SOVIET CONCENTRATION CAMPS"

regarding the actions of Russians against Captive Nations Week established in the U. S. A. in 1959 by Resolution Nr. 86-90.

Captive Nations Week, instituted in 1959 by Resolution Number 86-90, has provoked this year, as in previous years, the anger of the Kremlin with Khrushchev at its head.

However, since Captive Nations Week is aimed against all aspects of Russian colonialism and particularly against the USSR itself, its institution has been protested not only by Red Moscow and its fifth column in the United States (Communist Party in U.S.A.), but also by the Russian anti-communist immigration.

On that question all of them oppose the United States in a united front.

The Russian have sent countless "open letters" and "protests" demanding that Resolution Number 86-90 be repeated — to President John F. Kennedy, the American press, various Committees of Congress, Senators, Congressmen, and private organizations. These letters are written by such "Americans of Russian descent" — as they will call themselves — as Prof. Chebotariov and other leaders of "Representation of Russian Immigrants in the USA", "Russian Political Committee of New York", "Committee of Russian Welfare Organizations in the USA", and "National Labor Union" where we find the names of A. Tolstoi, I. Sykorsky, Prince Bielosielsky, L. Nikolaevsky, and others.

In their protests the "Americans of Russian descent" help "frighten" the American government with the ultimate defeat of the United States, if Captive Nations Week is not eliminated because that law, they write, wounds their "national pride" as Russians.

Russian immigrant chauvinists threaten that if the United States will support the freedom and national independence of non-Russian peoples, then the "Russian People" will support the regime of Khrushchev who protects the unity of the Russian colonial empire.

In this manner Russian "anti-Communists" have asserted the fact that to the Russian people the slave-holding Communist Russian Empire is dearer than their personal freedom.

One of the most infamous documents of immigrant Russian "anti-Communists" is the complaint, signed by twelve Russian professors now living in Argentina and sent to the United Nations, accusing the United States of "discrimina-

tion against the Russian people" because in the Captive Nations Week Resolution they — the Russian people — were not named as one of those enslaved by Russia.

The question arises, on whom does the Kremlin depend to carry out its colonialistic policies?

The answer to that question is provided by Stalin himself who, in 1945, after the victory over Germany, thanked none other but the Russian people for the support and defense of the Soviet Union, that is, of the Communist system.

The united campaign of both the Moscow Communists and the immigrant "anti-Communists" against Captive Nations Week is based on shameless falsification of not only the historical facts about Russia, but also of its fairly recent past and its present. Significantly, it is also aimed against the Ukrainian nationalist immigration, especially that in the United States, that is doing all it can to help the Ukrainian people in their struggle against Russian colonialism for their own sovereign state. It is characteristic that when the Russians seek the influence of certain influential American politicians with Russophile attitudes to defend colonial imperialism, they concurrently "deny the right" to advance the defense of a Ukrainian nation even to Americans of Ukrainian descent.

Thus, for example, among the arguments which are supposed to convince America that Ukraine and the Ukrainian people are not captives of Russia, the Russian chauvinists mention that one of the authors or the request to Congress requesting the institution of Captive Nations Week is Prof. Lew Dobriansky, member of the Georgetown University faculty, who, having been born in the USA, and having parents from that part of Ukraine that was under the colonial jurisdiction of Poland, has no "right" to speak in the Ukrainian cause because he never lived in Russia and therefore does not know that Ukrainians, formerly living under czarist Russia, and now a member nation of the USSR, are not, and never were, enslaved by anyone.

But those lies of the advocates of Russian colonialism are refuted by no other than Nikita Khrushchev, who, in a secret speech at the XX Communist Party Congress, which was held in Moscow on February 25, 1956, revealed Stalin's

**ASSOCIATION OF FORMER UKRAINIAN
POLITICAL PRISONERS IN SOVIET
CONCENTRATION CAMPS,
HEADQUARTERS OF THE ASSOCIATION
FOR THE LIBERATION OF UKRAINE**

New York, November 1961

U. S. A.
P. O. Box 106 Cooper Station, New York 3, N. Y.

plan to evict all Ukrainians from Ukraine, as was done with other peoples who yearned toward freedom and national independence during World War II. About this plan Khrushchev said the following: "Ukrainians escaped that fate only because there were too many of them and there was no place to which they could be resettled. Otherwise they would also have been resettled from Ukraine".

And the term 'resettlement', in the language of the Soviet colonists means physical extermination of the nation marked by Moscow.

Although that "plan" of Stalin was not carried out at that time, it is consistently being brought to life by Khrushchev through other methods. Evidence to that facts is the census of the USSR, made in 1959, which showed that there are fewer Ukrainians now than there were in 1926.

However, in the same period of time, the population of Russian nationals has increased by 40 millions!

The recent escape from the USSR of Dr. M. Klochko and Mr. M. Sereda, an engineer, confirms the fact that the Ukrainian people, disregarding continuous persecution in Ukraine aimed at the Ukrainian nationalistic forces, aspire to national and political independence. Mr. Sereda, a native of Kiev, told the correspondents of the Austrian press:

"As a Ukrainian I reject Russian domination over the other nations of the Soviet Union". This statement is the best testimony for Moscow, Khrushchev, and his immigrant Russian chauvinists that the Ukrainian people will never accept their colonial status in the USSR; they will fight, together with the other non-Russian people, until a final victory is achieved.

In the meantime, deceiving itself with the hope that non-intervention in Russia's "internal affairs" will buy peace with Red Russia, the non-Communist world, the United States included, has closed its eyes to Russian imperialism, the most brutal form of colonialism in the world, which during the centuries forcefully annexed, first to the Moscow tsardom, and then — after the renaming by Peter I in 1713 — to the Russian Empire, many neighboring lands with millions of non-Russian people, which Moscow is destroying and Russiianizing in the effort to rub out all evidence of the once free and independent nations.

It isn't therefore strange that the representatives of the twenty-five "neutral" countries who in September of 1961 year, gathered in the capital of Communist Yugoslavia, Belgrade for a conference that was called for the ostensible purpose of saving the peace, passed a number of resolutions in which they accuse the major Western powers, including the United States of colonialism. But not a word is said about the colonialism of Russia, about the right to liberty and national independence of those countries which are in colonial subordination to Moscow, Peiping, and Belgrade.

Even the bloody retribution of Moscow in Hungary and of Peiping in Tibet did not arouse the indignation of the "neutrals"!

These are the fruits of the Western Nations' policy of non-intervention in Russia's "internal affairs".

However, it is an undeniable fact that the nations enslaved by Russia are the most vulnerable part of both zarist and the present Communist Russian Empire, the USSR. Thus can be explained the mad fury of Moscow and Khrushchev himself at Congress' attempt to review America's present policy toward the countries held captive by Russia. This attempt was initiated by the institution of Captive Nations Week, which will be celebrated by the USA "until all nations of the world will achieve freedom and independence".

In reference to the campaign of Russian "anti-Communist" against Captive Nations Week, the Association for the Liberation of Ukraine, Association of Former Ukrainian Political Prisoners in Soviet Concentration Camps, most of whose members were once under the Soviets, who for many years were persecuted and repressed by the Russian occupational authorities, proclaim as patriotic Ukrainians our strong support for the Resolution of the 15th Session of the United Nations regarding the liquidation of colonialism in the world, not only that of the Western Powers, but also that of Russia.

We, members of these organizations in the United States, as American citizens condemn the actions of the leaders of the ethnic Russian group in the United States who, by defending the Russian colonial empire, the USSR, jeopardize the national interests and the security of the United States of America.

MICHIA YKPAIHNH 4. 1 (13)

„НОВА” ПРОГРАМА КПСС

За сорок років існування т. зв. ССРС, раби московської колоніальної імперії вже призвичаїлися до всякого роду проголошуваних Москвою “програм” в яких обіщовано “грушки на вербі”. Були вже п’ятирічки й семирічки після закінчення яких комуністичні верховоди хвалилися “величезними успіхами” в “побудові соціалізму” в країні “Рад”, та писали скільки то на “душу” советського громадянина припадає тон чавуну й сталі, а що до “життєвого мінімуму” виводили відсотки, якими “доказувано”, що в ССРС на “душу” населення припадає “масла, яєць і черевиків” більше, як у США і т. п., але советський раб, як був голий босий і голодний таким є й до нині.

Тому нічого дивного немає, що і в тепер проголошеній “новій” програмі ЦК КПСС аж роться від ніколи не здійснених у царстві рабства благ, які обіцяє Москва. Єдине на що треба звернути увагу в згаданому комуністичному маніфесті це на нахваляння Москви “угробити світ” і на плян остаточної русифікації неросійських народів ССРС.

Це єдине, що Москва буде здійснювати за всяку ціну!

“МИ ВАС УГРОБИМО!”

Тому, що думки передового американського часопису “Нью-Йорк Таймс”, який скоментував згадану програму ЦК КПСС цілковито збігаються з нашими, ми подамо тут деякі уривки з цієї газети. Названий часопис слушно заявляє, що суть комуністичного “маніфесту” не в утопічних обіцянках підсоветським громадянам, які в майбутньому мають діставати “все задармо, крім свободи”, а в його зовнішньо-політичній декларації, яка насправді є “декларацією війни проти некомуністичного світу — військової, політичної, економічної і пропагандивної”, з метою здійснити погрозу Хрущова: “ми вас угробимо”!

“Нью-Йорк Таймс” твердить, що:

“Це однаково комуністичний, як і російський документ. Маршує в ньому старий російський імперіялізм, який підбив усі сусідні народи і перетворив Московське князівство у Російську імперію, що простягається тепер від Ельби по Берінгову протоку. Цей документ проїнятий місяністичною вірою російської душі, що Росія має місію врятувати світ...”

І далі:

“... Але советська стратегія полягає не лише в тому. Вона намагається оминати атомову війну, яка знищила б “комуністичну матушку Росію”, але поза такою війною — всі засоби добрі для досягнення мети”...

На жаль некомуністичний світ немає свого маніфесту, який би голосив програму свободи для всіх, а зокрема для неросійських народів, які вже давно на нього очікують. І хоч “Нью-Йорк Таймс” подав правильну аналізу “програми” ЦК КПСС про те, як водиться не звернути уваги на заміри російського колоніялізму знищити неросійські народи, як головну перешкоду в прямованні Москви до завоювання цілого світу.

У згаданій програмі комуністичної партії Советського Союзу для “національного питання” відведено тільки один розділ під назвою “Завдання партії в ділянці національних взаємин”.

Починається він фальшивою заявою про те, що “в умовах соціалізму відбувається розквіт націй та укріплюється їх суверенність”, але слідом за цим розводиться демагогія про те, що “рух населення ССРС” сприяє поширенню “взаємного єднання”.

Отже Москва примусово виселяє українців на “цілину” і в Сибір, перемішує їх з іншими народами, русифікує, але ці справи насвітлює так, що нібито народи самі — добровільно на це погоджуються. В Україну Москва засилає москалів, які мають в т. зв. УССР російські школи, російську пресу, театри; одне слово все те чого не мають українці виселені з України!

Вся “програма” ЦК КПСС в національному “питанні” написана ізоповською мовою про “соціалістичну культуру” народів ССРС, про “спільність інтересів советських людей”, але тому, що все це має відбуватися під “благодворними” впливами “старшого брата”, не важко зрозуміти, що мова йде про цілеспрямовану русифікацію неросійських народів. Отже спрямована вона не на “розквіт” і “закріплення суверенности націй”, а на їх ліквідацію.

Увага!

Увага!

Уже появилася в продажі цікава книжка

“ІНДІЙСЬКА КУЛЬТУРА І ЗАХІД”,

автор якої **П. Боголюб.**

Це перша праця про значення згаданої культури та її ролі в світі. Книжку написано популярно-науковим стилем, щоб її зміг зрозуміти пересічний читач. Зацікавлених просимо поспішити набути книжку, бо видано її невелику кількість. Книжку можна купити майже в усіх українських книгарнях. Ціна книжки: 50 центів.

П'ЯТА СЕСІЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

Якщо розглядати світла і тіні українського політичного життя на чужині за минулий 1961 рік, то П'яту Сесію УНРади інакше, як жалюгідною подією назвати не можна.

Замість консолідації українських самостійницьких сил, принаймні в межах тих, що того бажали, П'ята Сесія з вини ОУН під проводом полк. А. Мельника (який особисто був присутній на її нарадах!) перетворилася на видовище, на якому кадри з КП(б)У й комсомолу на спілку з "націоналістами" та при підтримці кількох фікцій, виперли з УНРади рештки духа Симона Петлюри, а разом з ним і дві фракції, які через позалаштункові махінації УРДП, ОУН-м, УНДС, та зраду УНДО, раптом з більшості опинилися в меншості.

1. Червона зірка над УНРадою.

П'ята Сесія УНРади була фактично демонстрацією консолідації "націонал-комуністів" (УРДП) з "націоналістами" (ОУН-м). І в цьому немає нічого дивного, бо обидва партнери посвоячені через М. Хвильового, як обоєпільного "ідеолога".

Щодо УРДП, то про це кожен знає, а щодо ОУН-м, то мусимо оприлюднити деякі постанови Проводу цього середовища, й тоді стане ясным, що "консолідація" цих, нібито ідеологічно чужих одне одному середовищ, не є випадковою.

Отже, Ідеологічна Конференція ОУН під проводом полк. А. Мельника, що відбулася у червні й липні 1948 року ствердила, що:

"...в супереч волі окупантів і понад їх кордони постав суцільний український духовний матерік, що його вісью стала ідея націоналізму. Поодинокі постаті, що найповніше уосіблювали цей процес, були: Д. Донцов, М. Зеров та в певній мірі Хвильовий" (Див. "Українське Слово", Париж, ч. 819, 1959 р.).

І характеристично, що вже під час, коли відбувалася протихвильовистська акція СБУ в 1959 році, Провід ОУН-м на своїй Надзвичайній Конференції у березні цього ж року, **поспішив** ще раз заявити, що **визнає** Хвильового за одного з тих, що "тримають вісь націоналізму" цієї ОУН? (Див. "Українське Слово" ч. 819, 1959).

Третій партнер хвильовистсько-консолідаційної змови М. Ливицький (УНДС) потрапив до неї очевидно з шкурних мотивів, бо свої **негативні** погляди на УРДП Івана Багряного й "хвильовизм" він висловив ще у 1955 році в журналі "Мета" (за червень м-ць), у якому писав:

"Негативне наставлення УРДП до ідеї УНР позначилося між іншим висуненням нею проблеми т. зв. "хвильовизму".

Нас зовсім не цікавило б це питання, якби тут йшлося про академічну дискусію, або про спроби реабілітації самого Хвильового, як речника певного напрямку в українсько-радянському письменстві. Але справа зовсім не в тім! Йдеться не про особу Хвильового, але про цілу добу т. зв. українського радянства 1921-1933 років з Скрипником, Любченком і їм подібним, йдеться про глорифікацію (вихвалювання) цієї доби, як протиставлення добі Української Народньої Республіки, яку виставляється за добу "назадництва, реакційности й шароварщини". Йдеться про те, щоб з "хвильовизму", як символу доби "українського радянства", зробити прапор всього українства в сучасному і на майбутнє. І от, проти такого ставлення проблеми "хвильовизму" ми мусимо рішуче застеретися".

І далі:

"Факт той, що ці "українські радянці" співпрацювали довший час з большевицькою Москвою... ретельно й щиро, як справжні натхненні большевики, як комуністи не за страх, а за совість. Факт той, що вони допомогли большевицькій Москві загніздитися в Україні й ліквідувати Українську Народню Республіку, що вони довгі роки винищували петлюрівців, отих "внутрішніх емігрантів", які залишилися в Україні й провадили рух спротиву большевицькій Москві; що вони, нарешті, розгромили за допомогою Москви загнану в підпілля національну Україну...; за їх "влади" розгромлено й загнано на Сибір Українську Автокефальну Православну Церкву, українську кооперацію, установи земельного комісаріату, учительство, Академію Наук і т. д. В 1930 році Любченко виступив в ролі "громадського обвинувача" на Харківському процесі Спілки Визволення України..."

Після такої вбивчої характеристики "хвильовизму" п. М. Ливицьким дивно виглядало, коли на П'ятій Сесії інж. Д. Андрієвський — чільний діяч ОУН-м, під час свого виступу, **лютував**, вказуючи на орган СБУ "Місію України", в якій, мовляв, друкуються **недопустимі** речі про "хвильовистів"?

А різниця між тим, що писав про УРДП п. М. Ливицький і протихвильовистською акцією СБУ, полягає в тому, що перший лише теоретизував, а

СВУ приступила до практичної акції по викорінюванню “хвильовизму” з усіх ділянок українського життя на чужині!

Інший член фракції ОУН-м в УНРаді п. Мельник, висуваючи І. Багряного на віцепрезидента Д. Ц. УНР, дослівно сказав:

“Фракція Організації Українських Націоналістів на віцепрезидента висуває кандидатуру славного українського письменника і великого українського патріота, бувшого голову УНРаді п. Івана Багряного”.

Цей внесок підтримало УНДО, зрадивши опозицію, й над УНРадою забликала червона зірка!

Вождя хвильовистської УРДП Івана Багряного було “вибрано” віцепрезидентом хоч і з ганебною для нього вимогою: скласти заяву, що він **не претендуватиме** на крісло самого Президента? Таку заяву він склав, бо знає, що, маючи хвильовистську більшість в УНРаді, ця заява немає ніякого практичного значення!

Порядна людина, яка шанує свою гідність, негайно б відмовилася від запропонованого посту, як щоб бачила, що вона є небажаною навіть для незначної частини суспільства, бо йдеться й про політичне недовір'я, але де це було видане, щоб “демократи” типу хвильовистів чогось добровільно зрікалися?

Навпаки, у І. Багряного вистачило зухвальства у своєму відчиті, як уступаючого голови Президії УНРаді, посилатися на свій твір “Сад Гетсиманський”, яким, як він заявив, **піднесено** авторитет (?) УНРаді, бо його, мовляв, видало одне видавництво у Франції, зазначивши в передмові, що його автором є “голова Президії УНРаді”.

Говорено це в той час, коли українське суспільство (крім хвильовистів!) осудило цей його твір, як один з таких, у якому він прославляє українських комуністів — запродавців Москви, що “впали” жертвою сталінського внутрішньо-партійного терору. “Сад Гетсиманський” цілковито написаний в дусі теперішньої хрущовської кампанії по реабілітації “чесних комуністів”, яких знищив Сталін. А тому, що він появився багато раніше ніж Хрущов почав свій “похід” проти “культу вождя народів”, то його автор мав повну рацію, коли у 1959 році, подорожуючи по США й Канаді, під час зустрічі в Нью-Йорку з чільним представником АКВ, заявив, що він, І. Багрянний, є **правовірнішим марксистом** ніж Хрущов, й між іншим тодіж твердив, що в Україні селянство вже так “звикло” до колгоспів, що при будь-яких змінах режиму цю форму сільсько-го господарства немає найменшої потреби міняти.

Орган ОУН-м в Канаді “Новий Шлях” ще у 1951 році в ч. 48 з 16-го червня, подаючи критику на твір “Сад Гетсиманський”, писав:

“І цікаво; хоч НКВД видумує — таки виду-

мує! --- різні фіктивні, неіснуючі підпільні організації, до членства яких змушує признатись отих людей..., то ніде нема ніодного слова згадки про якусь українську підпільну організацію, організацію, що ставила б собі за ціль самостійну національну державу.

Поміж тими десятками тисяч в'язнів нема ані одного! — такого в'язня, що боровся б за оту самостійну Україну!”

Ця ж газета з приводу видання “Саду Гетсиманського” в англійській і французькій мовах писала:

“В українськiм ориґіналі міг Іван Багрянний писати, що завгодно, бо ми, українці, знаємо, як виглядала і як виглядає дійсність в Україні. Та чи знають цю дійсність також чужинці, що читатимуть книжку І. Багряного в англійській і французькій мовах?”

А наше ж завдання, щоб чужинці запізналися зі справжньою, а не фіктивною Україною”. (“Новий Шлях” з 20 квітня 1959 року).

Московські білі імперіялісти появу “Сад Гетсиманський” зустріли з великим захопленням, яке висловили у “**Відкритому листі до Івана Багряного**”, що був надрукований в додатку до “Нового Русского Слова”, “Східняк” ч. 2 з березня 1952 року.

В цьому листі вони між іншим пишуть:

“Вашим романом “Сад Гетсиманський” Ви перед усім світом показали, що вся пропаганда про **національне** поневолення українців є звичайною неправдою... Кращого і більш наочного доказу про те, що жодного **національного** поневолення в СРСР немає навряд чи можна було б і придумати... дякуємо Вам за цю велику послугу у справі вияснення правди щодо пропаганди про поневолення українців росіянами та зі свого боку йдемо Вам на зустріч щодо популяризації та розповсюдження Вашого свідчення серед американців, у першу чергу політиків, конгресменів, журналістів і письменників, бо вони не дуже обізнані з дійсним станом національних відносин на терені СРСР.

Гадаємо, що зі свого боку зробимо Вам добру прислугу, якщо відповідні сторінки Вашого роману “Сад Гетсиманський” подамо до відому американського суспільства в англійському перекладі”.

Виникає питання, чи Провід ОУН-м про ці речі нічого не знає, коли величає Івана Багряного “великим українським патріотом”?

Більше того, коли член фракції Української Соціалістичної Партії п. П. Феденко намагався під час П'ятої Сесії заперечити таку характеристику вождя УРДП, то новообраний голова Президії УНРаді, член Проводу ОУН-м, інж. О. Бойдуник відібрав йому слово, мотивуючи це тим, що, мовляв, зараз мова йде не про літературну творчість

I. Багряного?

Але ми маємо повні підстави твердити, що саме через те, що твори I. Багряного **позбавлені** українського національного змісту, їх тому й видають “чужинці” й очевидно з тих самих кіл, що вже також видали в англійській мові прокомуністичну писанину завуальовану протисталінською фразеологією таких відомих хвильовистів, як **Ю. Лавриненко-Дивнич** — “Українські комуністи та советсько-російська політика по відношенню України”; **Іван Майстренко** — “Боротьбісти” з підзаголовком “Розділ з історії українського комунізму”, а в останньому часі появилася “праця” **Г. Костюка** — “Сталінське правління в Україні”.

Завдання усіх цих трьох видань є **переконати** “советознавців” усіх мастей і “експертів від російських справ” в тому, що українські комуністи були правдивими “леніністами” й тому їх ліквідував Сталін. В названих трьох виданнях так, як і у “творах” I. Багряного, немає ніодного рядка про те, що ці українські комуністи були насамперед, і то довгі роки, вірними вислужниками Москви, яка їхніми руками здештукувала український народ різними розкуркулюваннями та винищуванням “ворогів народу — українських буржуазних націоналістів”.

Автор книжки про “Сталінське правління в Україні” — **Гр. Костюк** вже так знахабнів, що цілком відверто написав те, що думає. Подаючи московсько-більшевицьку інтерпретацію судового процесу над провідними діячами Спілки Визволення України в Харкові у 1930 році, він характеризує їх, як таких, чиї “**сни про незалежну Україну скраховали**”.

І характерично, що вістка про це “епохальне” видання появилася в газеті “Свобода” (США), на першій сторінці, з відповідним кадінням авторів, що він також є й головою Об’єднання Українських Письменників “Слово”?

На чужині різного гатунку шашелі дошукуються у виданнях українських підсоветських письменників, чи науковців, бодай натяку на українську національну самостійну думку й дивуються, що вона дуже рідко трапляється, а на еміграції пишуться без нагляду Москви явно протиукраїнські речі, й ніхто, дослівно ніхто, не завдасть собі труда “простудіювати” всю цю шкідливу писанину? Натомість людей, які того не заслуговують, величається “славними”?

Але найбільшим глузом над “збереженням” П’ятою Сесією УНРади “традицій УНРеспубліки” було підступне усунення **хвильовистською** консолідаційною трійкою заслуженого генерала Армії УНР **О. Удовиченка** з посту заступника Президента Державного Центру, та “вибір” на його місце, як ми вже згадували попереду, вождя УРДП **I. Багряного**, який увидаваному ним журналі “Штурм” ч. 1 за вересень 1952 року, “клонить” голову перед Тухачевським, Гамарником, Блюхером, Пости-

шевим, Коссіором і цілою інтернаціонал-комуністичною клікою всіх тих, що боролися збройно **проти** Української Народньої Республіки? А у своїх “приватніх” розмовах **I. Багрянний** не раз нахвалявся “нищити петлюрівців, як псів”!

I в цьому ж журналі у “Повідомленні” написано про “розламницьку роботу п. Т. Бульби-Боровця”, якому кадри з КП(б)У й комсомолу “висловили недовір’я”, та про створення ними “Легіону імени Симона Петлюри”.

Отже, висловлено “недовіря” людині, яка з доручення Президента УНРеспубліки у 1940 році творила Українську Повстанчу Армію та керувала її збройною боротьбою проти німецьких і московських окупантів!?

Чи це не та сама тактика Москви, що коли їй не вдається чогось знищити, то тоді її агентура опановує ключеві позиції бажаного об’єкту й спрямовує його діяльність у своїх інтересах?

2. А ЯК ЖЕ З АКВ?

У березні 1957 року ОУН-м залишила УНРаду, бо не погоджувалась з її контактами з непередрішенськими колами Американського Комітету Визволення.

Логічно треба було б сподіватися, що її поворот до УНРади саме напередодні П’ятої Сесії стався у висліді того, що УНРада, як це твердили бувший голова її Президії **I. Багрянний** і **М. Ливицький** — голова Виконного Органу, припинила таку співпрацю?

Але ось перед нами Резолюції П’ятої Сесії УНРади, в яких питанню АКВ присвячено (?) аж чотири позиції, у трьох з яких написано, що така співпраця “неможлива: ані безпосередньо, ані посередньо”. Але четверта позиція укладена так, що **касує** три попередні:

“д. 5-та Сесія УНРади ухвалює, що партії, які належать до складу УНРади, повинні скласти декларацію, що праця їх окремих членів в інституціях, чи установах АКВ, або йому подібних, не означає співпраці тих партій з АКВ чи його установами”.

Отже, нічого не міняється! Йі не дивлячись на демагогічні заяви **I. Багряного** й **М. Ливицького** про “розрив” з АКВ, в його установах, як **працювали** так і далі **працюватимуть** їх однопарційці, лише з тією різницею, що тепер УРДП й УНДС складуть “декларації”, що це “неозначатиме співпраці цих партій з АКВ”?

I, як видно, на це “пристала” й ОУН-м!?

Виходить дивовожне і неймовірне: партії непередрішенство “засуджують”, але потурають його серед свого членства?

Таким чином, П’ята Сесія, крім цілковитого схвильовизування УНРтди, схвалила ще й партійнополітичну безхребетність, яка сьогодні є притаманною багатьом емігрантським партіям, середовищам

і організаціям. Чи ж після такої подвійної “моралі” можна дивуватись, що ніхто з учасників П’ятої Сесії навіть не запитав вождя УРДП І. Багряного: чим можна “пояснити” що з його УРДП повертаються на “родину” не тільки рядові члени, але й члени ЦК?

Як же питати, коли воно відповідає подвійній моралі сконсолідованої трійки?

3. “ВИЗВОЛЬНА “ПОЛІТИКА” ОНОВЛЕНОЇ УНРАДИ

На 11 точок Резолюцій з 11-ма підточками немає ніоднієї про сучасний стан в Україні; про русифікацію українського народу та про постанови 22 з’їзду КПСС у Москві, які прирікають неросійські нації на повне винародовлення?

Немає ні слова про прогошену Об’єднаними Націями боротьбу з “рештками” колоніялізму, в якій не згадуються поневолені Росією народи, а в тому й український?

Цій найважливішій справі, яка стоїть на порядку денному кожної української самостійницької організації на чужині, П’ята Сесія “присвятила” куценьку миршаву точку, в якій “доручає” Виконному Органові:

“б. В усіх країнах вільного світу максимально розгорнути визвольну пропаганду...”.

Таку “визвольну політику” рекомендує хвилевистська консолідація Державному Центрові УНР, що її мають здійснювати “революціонери” на чолі з УРДП? Та і не дивно, бо ця ррреволюційна” УРДП, ze все своє існування на чужині, не звалила навіть одного телеграфного стовпа, а її члени, що маскуються в різної назви прибудівках, як СУЖЕРО, ДОБРУС, ОУРДП та “легіон ім. Симона Петлюри” дуже мало беруть участь в протимосковських прилюдних акціях, а часто, ще й виступають проти їх переведення іншими політичними середовищами!

Так, наприклад, велика кількість членів СУЖЕРО в Канаді поставилася вороже до протимосковських акцій СВУ.

Про ці акції СВУ між іншим ненадрукував ані одного слова орган УРДП — “Українські Вісті”.

Майже непомітно на протимосковському відтинкові в самістійних, прилюдних акціях й УНДС і ОУН-м, хоч ця остання в США і в Канаді має чисельне членство організоване в ОДВУ (США) і УНО (Канада)?

Таким чином “визвольна політика” “оновленої” УНРАди, це безпросвітний опортунізм, найгіршого гатунку!

3. КОНСОЛІДАЦІЙНА ДЕМАГОГІЯ

В 10-ій точці Резолюцій П’ятої Сесії написано:

“...постійно вживати і надалі наполегливих за-

ходів до того, щоб завершити консолідацію, щоб до УНРАди по змозі вступили всі самостійницькі політичні угруповання...”

Але ця ж П’ята Сесія продемонструвала, що УРДП, ОУН-м, УНДС і УНДО про ніяку консолідацію не тільки не дбають, але й бояться її. Ба, навіть більше того: ті середовища (з опозиції), які до неї належали, мають на думці УНРАду залишити?

Заяву СВУ, П’ята Сесія “вирішила” передати на розгляд Президії УНРАди (яка опанована хвилевистами!), а ця остання, своє рішення має передати на розгляд шостої сесії УНРАди, яка невідомо коли відбудеться і якщо відбудеться взагалі?

А тим часом в УНРАді загніздилася УРДП, яка немає ніякого відношення до поняття — “самосційницька”, бо є ця партія “націонал-комуністична”!

І ця УРДП вирішуватиме, яка з українських самостійницьких організацій має право належати до УНРАди?

Але яким критерієм можна зміряти таку дивовижну “консолідацію” політичних протилежностей, якими скажемо є І. Багрянний і М. Лівіцький?

Вождь УРДП, наприклад, “авторитетно” заявляє, що “ніякої СВУ не було, то була провокація ГПУ”, а в той же час М. Лівіцький в журлані “Мета” (липень-серпень 1955) про СВУ пише:

“Зовсім же дикими видаються думки, згідно з якими СВУ ніби, взагалі, не існувала, а була “вигадана” органами ГПУ, щоб мати можливість розправитися з українською інтелігенцією. На чужині й досі є люди, які знають, що члени СВУ Ганцов і Черняхівський приїздили у 20-их роках за кордон для нав’язання контакту з провідниками української еміграції з доручення цілком реальної й діючої організації на Батьківщині — СВУ. Є також люди, які знають, що в Києві, після відступу військ УНР за межі України, залишилися члени Братства Української Державности з цілком реальним завданням продовжувати боротьбу на Батьківщині. Можна дивуватись, як під режимом большевицького терору, БУД, а потім СВУ, змогли протриматися протягом десяти років, розвиваючи велику й всебічну діяльність... За цей час багато написано про СВУ, про те ще й досі не виявлено у всій повноті величезну національно-визвольну роль та просто епохальне значіння існування і дії цієї організації... Харківський процес обернувся проти большевиків, бо через нього ідеї і гасла СВУ стали широко відомі всьому українському суспільству, яке керувалося ними після ліквідації провідної бази СВУ”.

А на якій “базі” тепер опинився сам п. М. Лівіцький?

І найголовніше, що головою відновленої на чужині СВУ є от. Т. Бульба-Боровець, який з рамени Президента УНРеспубліки (батька М. Лівіцького!) Андрія Лівіцького очолював першу фазу створення

й боротьби — Українську Повстанчу Армію.

Але, яку це має вагу для кадрів з КП(б)У з й комсомолу, що переставили УНРаду на рейки “здобутків” жовтня”, запригши до свого воза “націоналістів”?

Тому теперішня УНРада, не тільки позбавила себе права бути консолідаційним осередком українських самостійницьких сил, але й взагалі називати себе “спадкоємцем” традицій УНРеспубліки. Ніяких таких традицій вона сьогодні за собою не лишила!

5. ДИВНА “ТАКТИКА” ОПОЗИЦІЇ

Спілка Визволення України подавала заяву про вступ в УНРаду з наміром скріпити її самостійницькі сили, та допомогти їм очистити Державний Центр від хвильовистського намулу. З цим наміром, ще до П'ятої Сесії, СВУ перевела широку роз'яснювальну акцію на внутрішньо-українському відтинкові, розкриваючи диверсійні цілі хвильовистів в українському самостійницькому середовищі на чужині. Протихвильовистська акція, що її СВУ у 1959-1960 рр. переводила разом з СЗСУ-СП і Асоціацією бувших політичних в'язнів советських тюрем і концентраційних таборів, охопила була основні осередки українських громад у США і в Канаді. Тисячі українців з різних політичних середовищ схвалили тоді резолюції, у яких було висловлено політичне недовір'я УРДП, а зокрема її генеральному секретареві Іванові Багрянному — тодішньому голові Президії УНРади з вимогою, щоб він негайно зрікся цього посту. Під час акції було документально доведено, що УРДП і її прибудівки є випадовою базою московської червоної агентури, яка під плащиком хвильовизму пролізла в усі клітини української самостійницької еміграції з наміром переорієнтувати її на рейки “реалітетів” та віднаціоналізувати її визвольну політику.

Нажаль, опозиція в УНРаді, до якої належали СЗСУ-СП, УСП й УНДО, не використала тих можливостей, що їй були дані в руки згаданою акцією. Більше того, опозиція не виявила належної твердості в боротьбі з хвильовистами на терені УНРади, підмінивши її другорядними протестами проти того, що от, мовляв, І. Багрянний і М. Лівницький не мали фінансового відчиту після їх подорожей по США й Канаді, або безконечною полемікою про те: чи треба з АКВ співпрацювати, чи не треба?

І це в той час, коли питання, як тепер так і тоді, стояло руба: чи УНРада буде петлюрівською чи хвильовистською!

Ця дивовижна “тактика” опозиції повністю виявилася під час підготовки й на самій П'ятій Сесії УНРади. Крім паперової і то досить слабенької пропаганди, опозиція не була підготовлена дати відсіч силам хвильовистської змови.

СТАНОВИЩЕ СВУ

Становище СВУ до теперішньої УНРади не може бути інакшим, як воно висловлене в Резолюціях і Постановах Головної Управи, опублікованих перед П'ятою Сесією (Див. “Місія України” ч. 3(12) 1961).

В 41-ій точці згаданих Постанов написано:

“...коли П'ята Сесія УНРади не візьме під увагу безумовного права відновленої на чужині СВУ належати до УНРади, натомість в її складі й далі перебуватиме вороже українській національно-державницькій ідеї угруповання УРДП..., це означатиме, що й інші політичні середовища, заступлені в УНРаді, не бажають насправді консолідації українських самостійницьких сил. Це було б свідомством того, що УНРада не є голосом не лише частини українського суспільства на чужині, але й представником тих, хто стоїть на державницьких позиціях Української Народньої Республіки. Це означало б, що чужі українській національно-визвольній справі сили остаточно закріпилися в УНРаді. Якщо таке станеться, Спілка Визволення України, як організація, що продовжує самостійницькі традиції Української Народньої Республіки й стоїть на позиціях безкомпромісової боротьби за Українську Самостійну й Соборну Державу, зробить з того далекоїдучі висновки!”

Передбачення СВУ справдились. П'ята Сесія УНРади виявила, що тепершня УНРада не може бути базою консолідації українських самостійницьких сил, бо боротьба проти московського червоного колоніалізму матиме успіх лише тідо, коли буде остаточно спаралізована наша “власна”, українська “націонал-комуністична” агентура на еміграції. Від комуністичного багна мусять бути спочатку очищені українські самостійницькі лави, щоб мати моральне право комусь докоряти, як, наприклад, США, що їх уряд не забороняє комуністичної партії і т. п.

Бо якщо ми засуджуємо народовбивство, доконе Сталіним і Хрищовим, а виправдуємо злочинну антиукраїнську діяльність кадрів з КП(б)У й комсомолу, а зокрема Скрипника, Хвильового і їм подібних, то ми самі себе осміщуємо!

Тому Спілка Визволення України заповідає, що вона вживе всіх доступних їй заходів, аби зберегти самостійницьке обличчя української еміграції, відмежувавши її політику від таких “центрів”, комітетів та “репрезентацій”, які через свою необізнаність з підсоветською дійсністю, посередньо чи безпосередньо, зімкнулися з кадрами з КП(б)У й комсомолу, що ховаються під хвильовистською машкарою та провадять українську визвольну політику до повного ідейного банкрутства!

СТАНОВИЩЕ

БУВШИХ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ ДО СУЧАСНОГО ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНРеспубліки

Після П'ятої Сесії УНРади, яка відбулася 17-23-го листопада 1961 року в Німеччині, Державний Центр Української Народної Республіки опинився під загрозою цілковитої компромітації, яка його провадить до повного знищення.

До цього прикладають свої руки противники концепції УНРеспубліки, і є це також головна ціль всіх ворогів України з Москвою на чолі.

Червона Москва, при активній допомозі українських комуністів, воєнною перевагою знищила українську державність у 20-их роках, але дотепер не може зліквідувати національно-демократичного змісту та юридичної легітимності УНРеспубліки, що її був створив український народ. За неї в умовах російсько-більшовицької окупації України боролися Братство Української Державности, (БУД), Спілка Визволення України (СВУ) й Спілка Української Молоді (СУМ), а коли вибухла Друга світова війна, з наказу Генерального Штабу Уряду УНРеспубліки, була створена Українська Повстанча Армія, яка продовжувала збройну й політичну боротьбу під прапорами УНР проти німецьких і російських окупантів України.

На еміграції небезпека для існування Державного Центру УНРеспубліки після закінчення Другої світової війни проявилася в таких тенденціях:

1. Підмінити його державно-політичну концепцію непередрішенням, якою має бути майбутня українська держава?

2. Заміною у 1948 році офіційної назви "Уряд УНР" на "Виконний Орган УНР".

3. Недопущення до УНРади й поступовим з неї вилітанням творців і прихильників Української Народної Республіки її противниками й вогами — пропагаторами "здобутків жовтня" в УССР.

Пригадуємо, що коли у 1948 році з'явилося повідомлення про те, що між українськими політичними середовищами провадяться розмови про створення Української Національної Ради на базі УНРеспубліки, Союз Українських Ветеранів і Українська Національна Гвардія подали тоді спеціальний меморандум на руки проф. Ісаака Мазепи, в якому висловили своє незадоволення з приводу того, що комбатантські організації не запрошено до участі в цій важливій справі. Крім цього, було зазначено, що авторитету одних лише партій, які обіймають незначну частину української еміграції, не вистачає для УНРади, й тому треба запросити до участі також церковні, наукові й суспільно-громадські організації і установи, й що на еміграції ніхто не має права міняти історичну назву Уряду УНРеспубліки, бо це було б початком підкопування фунда-

менту її державної форми.

На цей меморандум проф. І. Мазепа відповів, що за справу УНРади відповідатимуть лише партії, й тому сьогодні українська еміграція стоїть перед доконаним фактом, що її остання Сесія на становище віцепрезидента ДЦ УНР переобрала не генерала Армії УНРеспубліки Удовиченка, а "вибрала" Івана Багряного!

Перший є одним з найближчих співробітників Симона Петлюри, а другий прославлювач чекіста Хвильового та "здобутків жовтня" в УССР?

В обличчі перетворення УНРади на експозитур кадрів з КУ(б)У й комсомолу, ми закликаємо всіх товаришів по зброї, які присягали на прапор УНРеспубліки, об'єднаними силами приступити до негайної акції в справі повернення ДЦ УНР його правдивого обличчя!

Полк. Петро Смородський

Начальник Штабу УПА

От. Тарас Бульба-Боровець

Командир УПА

Постій, лютий 1962 року.

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ при СВУ

Після всебічного обміркування й докладної підготовки, Відділ Молоді при ГУ СВУ приступив до конкретної праці по розбудові клітин Спілки Української Молоді на чужині. Вже опрацьовано проекти Програми й Статуту СУМ-у, які з відповідними інструкціями доручено всім КУ й Орг. Бюрам СВУ, що мають зайнятися організуванням клітин СУМ-у на своїх теренах.

Остаточне оформлення Програми й Статуту СУМ-у та їх затвердження відбудеться на Першому Конгресі, який збереться у відповідному часі, щоб оформити свої центральні керівні органи.

В Головній Управі також обміркувано справу видання сумівського журналу, перше число якого має бути присвячене всебічному з'ясуванню потреби створення СУМ-у при СВУ та його завданню на чужині.

Спілка Визволення України цілком свідомо тих труднощів, які стоятимуть на шляху розбудови клітин молоді, але такі самі труднощі були й на початку відновлення на чужині СВУ однак їх подолано. Ясним є одне, що СУМ при СВУ мусить бути джерелом виховання **всеукраїнської** молоді, що базуватиметься на твердих підвалинах безкомпромісного самостійництва, прикладом якого мають бути СВУ й СУМ в Україні.

Головна Управа СВУ — Відділ Молоді

ТЕРОР В УКРАЇНІ ЗА М. СКРИПНИКА

На еміграції виславлювачі українських “націонал-комуністів” використовують на них нагітку Москви у 30-их роках, щоб вибілити їх від злочинів. Самогубство Скрипника, Хвильового й Любченка відмінюються ними на всі лади з єдиною метою — створити враження, що московський терор в Україні розпочався тільки з того моменту, коли в немилість Сталіна потрапили деякі українські комуністи, що з його ж таки призначення верховодили в Україні. Таке наświetлення справи не є випадковим, бо від 1921 року по кінець 1932 року, тобто в першому десятиріччі окупації червоними москалями України, українські комуністи, як знаряддя Москви, власними руками винищували “петлюрівців” і викоринювали “петлюрівщину”.

Але до процесу над СБУ - СУМ терор в Україні був схований від зовнішнього світу, і тому про нього мало відомо, хоч його розміри перевищують те, що відбулося від 1932 року й пізніше.

Для червоної Москви найважчим періодом в Україні було перше десятиріччя після упадку УНР-Республіки. Їй не давали спокою учасники й творці української незалежної держави, які залишилися під Советами й підготовляли ґрунт для повстання проти маріонеткового “уряду” УССР й проти московських окупантів. Тому на їх винищення українські комуністи скерували терор у 20-их роках. А керували ним під фірмою “ВУЦВІК-у” М. Скрипник, Балицький, Коцюбинський, Хвильовий, Любченко й інші, й за цей терор ці зрадники одержували від Москви комісарські пости та бляшані ордени за вислуги перед партією Леніна-Сталіна.

З поміж них усіх М. Скрипник був професійним вбивником, бо прийшов в Україну з призначення Москви, як вишколений чекіст. Один час він був членом всеросійського ЧК (ОГПУ-НКВД), потім наркомом юстиції при харківському комуністичному “уряді”, (що був створений Москвою), після цього займав становище наркома освіти в УССР. Але незалежно від того, чим Скрипник був призначуваний Москвою в маріонеткових “урядах” УССР, він з Балицьким і іншими вбивниками провадив терор проти самостійницьких сил українського народу.

Треба підкреслити, що від 1921 року по 1932 рік на Україні, зокрема в сільських, районних і навіть в деяких обласних радах, призначались керівниками в більшості члени КП(б)У й комсомолу — українці, як “кадри” на місцях, що знали місцеві умовини. Згідно вказівок Леніна з Москви, а пізніше кремлівських наступників в першому десятиріччі комуністичної системи місцеву владу в Україні очо-

лювало місцеве шумовиння, бувші злодії, п’яниці, вбивники й криміналісти.

В своїх партійних публікаціях УРДП — Івана Багряного фальшує історичні процеси в Україні в 20-30 роках, а деякі західноукраїнські політичні середовища, через незнання тих процесів, плентаються в хвості звелічників “націонал-комунізму” на еміграції. А редактори газети “Свобода” в США без ніяких коментарів друкують статті й “наукові” доповіді хвильовистів.

Прикладом цього можуть служити друковані в “Свободі” ч. 134 й 135 за 1959 рік, і в ч. 209 за 1959 рік, статті автором яких є п. Голубничий, у яких прославляються “заслуги” перед українським народом Скрипника, Шумського, Волобуєва, Яворського, Хвильового в справі українізації шкіл. В одній статті він пише: “...українських вузів в СССР в 1923 році було 19%, а в 1929 році стало 69%. А ДАЛІ ПРИЙШОВ ТЕРОР (підкреслення — О. К.), а після війни небувалий російський шовінізм”.

Відомий український літератор на еміграції С. Гординський надрукував рецензію в “Свободі” ч. 243 й 244 за грудень 1959 року на книжку Ю. Лавриненка-Дивнича “Розстріляне відродження”, де так само твердить, що початки терору на Україні почалися в квітні 1932 р. Він пише: “...можна вважати насильну ліквідацію всіх українських літературних і мистецьких організацій у квітні 1932 року і рік пізніше, вимушений кінець Хвильового й Скрипника”.

Твердить таке і редактор “Свободи” Богдан Кравців у своїй брошурі “На багряному коні революції — “До реабілітаційного процесу в УРСР” В-во “Пролог” 1960 р. Він пише: “...із названих письменників підтверджують, що велика більшість з-поміж них була вирвана з літературного життя в період найбільшого терору — постишевщини 1933-1935 р., ежовщини і режиму Хрущова і Серова 1937-1938 рр.”

Отже ред. Богдан Кравців, як і інші “дослідники” терору в УССР у своїх публікаціях намагаються переконати українську еміграцію в тому, що червоний терор в Україні проти українських письменників, поетів, літературознавців, критиків і мистців відбувався головню в 1933 до 1935 рр.

Щоб це спростувати ми нижче наводимо деякі дані про терор в Україні за часів відносного панування українських комуністів у 20-их роках, з чого буде видно, як на долоні, що головну чорну роботу у винищуванні українських самостійницьких

сил, Москва проробила руками скрипників, любченків, балицьких і хвильових, і щойно після того, як шлях в Україні був розчищений, Сталін знищив і їх, як небажаних свідків змови проти українського народу!

В лютому 1921 року, відбулось засідання ЦК КП(б)У, (на чолі якого стояв москаль В. Молотов); на цьому засіданні ухвалено постанову про “амністію” для українських партизанів, якщо вони припинять збройну боротьбу проти “советської влади” в Україні та піддадуться “урядові” УССР. Тих, що повірили тоді цій “амністії” знайшлося понад 10 тисяч, яких ГПУ й винищило. До кінця 1924 року були вилвлені комсомолом та комуністами й винищені або заслані до Сибіру разом з родинами понад 200 тисяч активних “ворогів радянської влади”.

Від 1925 року по всій Україні провадилась акція вилловлювання по містах, промислових районах і центрах (фабриках, заводах, шахтах, у школах) бувших вояків армії УНР і армії Гетьмана П. Скоропадського. Ці “жнива” знову принесли тисячі жертв.

Від 1923 до 1926 року виарештовано сліпих кобзарів, що мандрували селами України, збуджуючи в народі спогади про давно минуле. Їх також фізично зліквідовано.

Від 1922 року по кінець 1932 року московські окупанти при активній співучасті Скрипника знищили духово й фізично 85% українських письменників. На цьому зупинимось докладніше, користаючи “радянськими джерелами”, які виказують, що вістря московсько-комуністичного терору було скероване проти української інтелігенції.

В 1958 році видавництвом Книжкової Палати при міністерстві УССР видано першу частину бібліографічного показника п. н. “Художня література, видана на Україні за 40 років — 1917-1957” (438 сторінок); в 1957 р. в Києві видано “Антологію української поезії” в 4-ох томах, як так само в 1959 році в Києві надруковано видавництвом “Радянський письменник” антологію “Із поезій 20-их років”; в київській “Літературній газеті” та в інших советських публікаціях подані прізвища українських письменників, (поетів, прозаїків, драматургів, літературознавців, дитячих авторів), які мовляв, творили “українську радянську літературу”. У всіх цих показниках зазначена кількість письменників, що померли, репресованих, реабілітованих та про тих, які “замовкли” і перестали писати.

Але ці показники є пофальшовані, бо в них немає прізвищ багатьох українських письменників, які були переслідувані, репресовані, чи ростріляні за “український буржуазний націоналізм”. Часто в показниках дата смерти того чи іншого письменника неправдива.

Наприклад, стверджується, що письменник Гео Шкурупій і Олекса Слісаренко померли в 1934 році, а насправді автор цих рядків перебував разом з ними ще в 1935 році від серпня по лютий 1936 року в концтаборі “Водораздел” ББК, і вони ще були живі. В лютому 1936 року Гео Шкурупія, Олексу Слісаренка і Ю. Явлого-Шполя з цього табору перевезли на Соловки.

Якщо перевірити в згаданих показниках дату смерти, а зокрема дату останнього видання окремих авторів, які “замовкли”, то виходить, що більша половина із них “замовкла” саме в першому десятиріччі терору в УССР, і “замовкли” ці письменники з відомих причин: через переслідування, арешти, чи розстріли, а частина “замовкла” кинувши літературну творчість.

Нижче подаємо цифрові дані по роках про тих радянських письменників, які “замовкли” згідно советських показників і закордонних публікацій:

1921 році —	1
1922 році —	1
1924 році —	2
1925 році —	7
1926 році —	2
1927 році —	5
1928 році —	7
1929 році —	25
1930 році —	82
1931 році —	47
1932 році —	45

(Останні три позиції: Судовий процес СВУ-СУМ)
Таким чином в роках “урядування” Скрипника “замовкло” 224 письменники.

Щойно у 1933 році Москва спрямувала свій черговий терор і супроти власних вислужників, а в тому числі й проти Скрипника. Після чого вбивство українських письменників виглядало так:

В 1933 році —	20
1934 році —	31
1935 році —	14
1936 році —	12
1938 році —	8
1937 році —	6
1939 році —	5
1940 році —	4
1941 році —	11
1942 році —	3
1943 році —	2
1944 році —	1
1945 році —	1
1946 році —	1
1948 році —	1
1949 році —	1

Ці цифрові дані стверджують, що духовий і фізичний терор проти українських письменників був найжорстокіший в Україні в першому десятиріччі

по упадку УНР, саме тоді, коли Москва була слаба економічно й політично, а верховодили в УССР українські комуністи, але саме цей відтинок часу хвилює на еміграції прославляють, як “відродження” і “розквіт” української культури? Слід зазначити, що вирішальний удар Москви по українських письменниках і всій інтелектуальній еліті був нанесений у 1930 році, що завершився судовим процесом над СВУ й СУМ. Саме в 1930 році згідно советських показників “замовкли” й перестали друкуватися 82 письменники. З процесом СВУ й СУМ-у пов’язані й наступні два роки терору, а саме 1931-1932.

В советських показниках не згадано прізвищ українських письменників-початківців, які “замовкли”, як Шовкопляс, Шеремета, Кочерга та інші, що на початку 30-их років були виявляли свою творчість.

До загального числа “замовклих” треба зарахувати й тих українських письменників з наддніпрянщини, які опинилися на еміграції. Їх начислюється 95 осіб. Таким чином всіх письменників, які за 40 років “замовкли” або були розстріляні, або репресовані чи переслідуювані під Советами з тими, які є на еміграції маємо разом 440 осіб. Але і це число не є остаточним, бо до нього треба ще додати визначних українських літераторів, мовників, як Могилянський, Щепотьєв, Шаль, Горєцький і багатьох інших, і тоді побачимо, що за 40 років московської окупації, в Україні, біля 600 літераторів стали жертвою комуністсько-російського народозбивства.

Але далеко більший московський терор був скерований проти українських науковців, вчителів. Це була старша і молодша генерація українських самостійницьких сил, які намагалися творити національну українську культуру, які готували національні самостійницькі кадри в тяжких умовах російського колоніалізму. В 1927-28 учбовому році в УССР згідно советських даних працювало понад 70 тисяч вчителів і понад 10 тисяч українських науковців. Більшу половину з цього числа було фізично знищено, або репресовано та вислано за межі України:

- від 1923 року по кінець 1928 — 12 тисяч;
- від 1929 року по кінець 1932 — 32 тисячі;
- від 1933 року по кінець 1939 — 8 тисяч;

Отже разом від 1923 року по кінець 1939 року — 52 тисячі!

У своїх спогадах проф. Г. Ващенко, визначний український педагог, пише:

“Коли в 1940 році я повернувся з Сталінграду до Полтави, в Педагогічному інституті із 130 українців педагогів, що працювали в ньому від 1924 до 1933 року, залишилося тільки троє, і це були фактично не українці, а мало-

роси.

Катедра української мови була обсаджена жидами. В її складі був лише один українець, але в початках 1941 року він був виключений з неї. Коли педагоги збиралися в лекторський кімнаті, вони розмовляли між собою переважно московською мовою. Багато лекторів, що добре володіли українською мовою, почали викладати російською мовою”. (Шлях Перемоги” за 14 червня 1959 року).

Це ж тільки відомості про один педагогічний інститут в Полтаві!

Під час “підготовки” Москви до процесу СВУ — СУМ були виарештовані й знищені тисячі студентів, сотки професорів і викладачів, і все це відбувалось за урядування Скрипника і Любченка!

На з’їзді робітників мистецтва України, 2-го квітня 1927 року, М. Скрипник — нарком освіти УССР заявив:

“Коли я казав про українізацію театрів і про потребу притягти українців до цієї роботи, я не мав на увазі українців з крови. Тільки шовіністи й наші вороги говорять про українців з крови, а ми говоримо про таких громадян України, що можуть надалі взяти участь у творчості української культури. Нам потрібна від них не їхня кров, а їхня культурна праця”. (Література й Мистецтво України”. Харків, 1930 року. М. Скрипник).

Ось так, вихвалюваний еміграційними кадрами з КП(б)У й комсомолу М. Скрипник розумів “українізацію” і “дбав” про той “ренесанс”, про який розписують різні дивниці! **Українська культура без українців!** Чи може бути більшим злочином ганебної ролі цього московського держиморди в трактуванні українців на рідній землі?!

За часів Скрипника була знищена й Українська Автокефальна Православна Церква з її духовенством і Єпископатом, що нараховував 32 єпископи на чолі з Митрополитом Василем Липківським.

Тут ми вказали на ролі українських комуністів у винищенні української інтелігенції. Але ще більших злочинів вони доконали над звичайним українським трудівником-селянином. Тільки при їхній злочинній співучасті московські окупанти під час колективізації та, штучно-створеного голоду в Україні винищили сім мільйонів українського народу! Це масове винищування відбувалось і за часів Скрипника й Любченка, яких за це можуть вихвалити тільки підлі вороги українського народу — московські агенти!..

На Україні під советами у 20-их роках продовжувалось національне відродження, що почалося ще за часів Української Народної Республіки. Але щоб його задушити, Москва використала для цього українських комуністів, головну ролі серед яких відігравав М. Скрипник!

ПРО ІСНУЮЧИЙ СУМ

В зв'язку з плянами розбудови СУМ-у при СБУ, а конкретно зі створенням Відділу СУМ-у при Осередковій СБУ у Монреалі (Канада) в деяких українських часописах з'явився "Комунікат", а в "Гомоні України" (орган ЗЧ ОУН у Канаді) надруковано "Повідомлення Крайової Управи СУМ-", що їх підписали "за Крайову Управу СУМ-у" — голова д-р М. Гута і "писар" мгр. І. Кузів.

Звичайно, якщо це повідомлення й комунікат перечитає людина емоційна (на яких вони й розраховні!), то вона дійсно може повірити в те, що Спілка Визволення України намірилася "розбивати" існуючий СУМ, та ще й не аби як, а, як пишуть згадані особи: **"війною на два фронти, яку почала СБУ проти Москви і СУМ..."**.

Дійсно, треба мати не абиякий переляк, щоб аж такою бачити "загрозу", яка "нависла" над існуючим СУМ-ом з боку Спілки Визволення України?

А щоб скріпити цю "загрозу" реальними фактами, КУ СУМ в Канаді вказує у своєму "Повідомленні" на створення Відділу СУМ-у при Осередковій СБУ у Монреалі, до якого вписалося 30 хлопців і дівчат — переважно студіюючої молоді. В іншому місці згадано про те, що ця молодь: "брала участь разом з членами СБУ в пікетуванні московського червоноармійського хору в Канаді..."

На думку КУ СУМ-у в Канаді, ці два факти й говорять про те, що СБУ "розвалює" існуючий СУМ й через це створення Відділу СУМ-у при СБУ в Монреалі є негативним явищем, а значить негативним є й участь цього СУМ-у в протимосковських акціях СБУ?

А ми поставимо КУ існуючого СУМ-у в Канаді цілком конкретне питання: яка причина того, що українська молодь у Монреалі не тримається існуючого СУМ-у, який має тут і власну домівку й власну оселю й десяток років за собою праці в цьому місті?

Якщо б КУ СУМ-у обурювалася проти того, що СУМ при СБУ привласнює собі політичні акції існуючого СУМ-у це було б на місці, але коли ця управа "закидає" СБУ, що її СУМ бере участь в протимосковських акціях й що нібито це є "боротьбою" проти існуючого СУМ-у, то на такі "закиди" в тверезому стані важко будь-що відповісти!

Але правдою є, що Спілка Визволення України приступила до організування СУМ-у при СБУ, бо такою була організаційна структура СБУ-СУМ в Україні, а питання: чи на чужині вже існують організації молоді подібної назви найменше цікавить відновлену СБУ.

Крайова Управа існуючого СУМ-у у "Повідомленні" й "Комунікаті" попереджує СБУ, що цей її замір:

"...ставить нас в примусову застанову, щоб зробити не лише висновки, але й відповідну поставу та акцію".

Але ця "акція" почалася ще до написання цих становищ КУ СУМ-у в Канаді!

Головній Управі СБУ відомо, що Провід ЗЧ ОУН розіслав по всій своїй мережі "довірочну" інструкцію про те, як "недопустити" створення СУМ-у при СБУ.

Пригадуємо, що свого часу, подібні "інструкції" Провід ЗЧ ОУН був видав й у справі поборовання СБУ. А що з того вийшло?

Тому радимо ЗЧ ОУН, яким підпорядкований існуючий СУМ, змиритися з тим, що Спілка Української Молоді при СБУ буде розбудована не зважаючи на те, чи це комусь подобається, чи ні!

На забувайте панове, що за цю справу беруться ті, що стояли у провіді існуючого СУМ-у, які його творили й розбудовували, й серед яких є й бувші члени Проводу ЗЧ ОУН і вони, як ніхто інший, в усій бувшій і теперішній ЗЧ ОУН включно з їх Проводом, найкраще знають, що існуюча Спілка Української Молоді не є жодним відповідником СУМ-ові, який був на підсоветській Україні, про що постарався теперішній Провід ЗЧ ОУН.

Навпаки, виконуючи партійні настанови Проводу ЗЧ ОУН, існуючий СУМ, ігнорує ідейно-політичні настанови того СУМ-у й виявляє своє вороже наставлення до відновленої на чужині Спілки Визволення України. Чи це належить до "традицій" СУМ-у, що був в Україні?

В розпорядженні ГУ СБУ є на це доволі фактів, але за браком місця ми згадуємо тут лише деякі з них.

Треба дійсно мати не абияку сміливість, щоб, виконуючи настанови ЗЧ ОУН на терені існуючого СУМ-у, у "Повідомленні Крайової Управи СУМ в Канаді" писати:

"СУМ є визнана в цілій українській спільноті організацією, що несе традиції історичної СУМ на рідних землях, розгромленої московським окупантом в 1930 році на процесі СБУ-СУМ в Києві на чолі з проф. Єфремовим і Павлушковым".

Поминаючи те, що, як голова так і "писар" КУ СУМ в Канаді не знають того, що судовий процес СБУ-СУМ відбувся НЕ в Києві, а в ХАРКОВІ, увесь цей уступ є звичайною демагогією.

Найкращою ілюстрацією до того, як існуючий СУМ "несе традиції історичного СУМ-у" є минула дата 30-ліття судового процесу, що її масово відзначала в різних країнах, а в тому й в Канаді, Спілка Визволення України у 1960 році.

А, як до цього поставилася Центральна Управа СУМ-у з осідком у Європі, про яку з пієтизмом згадує КУ СУМ-у у своєму "Повідомленні"?

Ніяк! Перегляньте її пресовий орган "Авангард". В ньому немає найменшого натяку про будь-яку підготовку в цьому напрямку та вказівок своїм клітинам, що і як вони мають робити, щоб відзначити 30-ліття розправи Москви над українською патріотичною молоддю під Советами.

Натомість, існуючий СУМ(СУМА) у США і в Канаді, не тільки бойкотували відзначення 30-ліття, що їх влаштувала СВУ, але й відверто демонстрували своє вороже наставлення до цих відзначень, як, наприклад, в Нью-Йорку!

А Осередок СУМА ім. М. Павлушкова в Чикаго продемонстрував "пошану" до свого патрона тим, що коли Осередок СВУ звернувся до адміністрації будинку СУМА з проханням винайняти залу для влаштування Академії по жертвах СВУ-СУМ, то йому в цьому відмовили?

Той факт, що успішні відзначення з рамени СВУ, змусили деякі клітини існуючого СУМ-у в США і в Канаді, перевести на власну руку скромненькі спізнілі "поминки" суті справи не міняє.

Бо якби існуючий СУМ, насправді був проїнятий духом тієї великої історичної події, то 30-ліття процесу над СУМ-ом в Україні можна було використати для голосної на цілий світ протимосковської акції, скріпивши її теперішніми вивозами молоді з України на "цілинні землі" в Середню Азію.

Занедбаня цієї нагоди доводить, що існуючий СУМ не достойний посилатися на традиції підпільного СУМ-у в Україні, бо вони для тих, що сьогодні його очолюють, є чужі!

І ми, дуже добре знаємо причини, що завели існуючий СУМ в сліпий кут! Справа в тому, що відзначаючи жертви СУМ-у на рідних землях, їх не можна відділити від СВУ, а робити так, як велить історія, в той самий час, коли відновлена на чужині СВУ провадить в тому напрямку організовану акцію, це означало б посередньо популяризувати й Спілку Визволення України на еміграції, проти якої наставлений Провід ЗЧ ОУН.

Саме це й вибило з "традиційної" колії існуючий СУМ, який в іншому випадкові замість того, щоб підтримувати СВУ в протихвильовистській акції, як це було на рідних землях, коли СВУ й СУМ боролися проти запродавців Москви, зайняв "неутральне" становище, як і увесь т. зв. "визвольний фронт", що є прибудівкою ЗЧ ОУН.

Хто ж після цього повірить авторам "Повідомлення" в те, що існуючий СУМ "несе традиції" історичної СУМ на рідних землях?

СУМ на рідних землях боровся проти кадрів з КП(б)У й комсомолу, а існуючий СУМ на чужині умив руки від того, щоб поборювати згадані "кадри", які опинилися в середовищі української самостійницької еміграції!

А вже зверх демагогією звучать два інші уступи "Повідомлення", в яких про існуючий СУМ написано таке:

"СУМ, як організація молоді, всенациональна,

соборницька, плакає національний світогляд, державницькі традиції, сперті на кращих зразках визвольної боротьби українського народу і часів його самостійности".

І далі:

"Саме з таких спонук СУМ стоїть понад інтереси соціально-класових і політично-партійних та конфесійних груп української спільноти".

Нажаль, все це накопичений підбір гарних слів і тільки. Від існуючого СУМ-у тому й відійшли ті, які його відновляли на чужині з метою, що він буде **всеукраїнським і соборницьким!** Відійшли всі наддніпрянці-націоналісти: одні добровільно, а інших примусили до того ЗЧ ОУН різними провокаціями!

То де ж та "соборність", про яку пише КУ СУМ-у в Канаді?

Ми звичайно не твердимо, що в існуючому СУМ-у немає української патріотичної молоді й не заперечуємо того, що ця молодь виховується в українському національному дусі. Але... існуючий СУМ цілковито підпорядкований партійно-провінційним інтересам ЗЧ ОУН.

Це звичайно не злосливий закид, а реальна дійсність, через яку існуючий СУМ немає ніяких підстав претендувати на "всеукраїнськість", бо таким він не є.

Не плакає існуючий СУМ і державницьких традицій, серед яких Українська Народня Республіка займає одне з перших місць, й на засадах якої будувала свою визвольну соціально-політичну програму СВУ та СУМ-у в Україні. Кожному бо відомо, що ЗЧ ОУН за найвище досягнення української державницької традиції уважає 30 червня 1941 року й у цьому напрямку спрямовує думку існуючого СУМ-у.

Існуючий СУМ без членства зі знанням підсоветської дійсності в Україні, не спроможний перевести жадної поважної політичної акції, як це було в минулому, коли напрямком його політичної діяльності визначали ті, що стоять тепер у провіді СВУ. А був час, коли цей СУМ своєю політичною активністю на зовнішньо-українському відтинкові займав домінуюче місце не тільки в усьому "визвольному фронті", залишаючи в тіні такі політичні прибудівки ЗЧ ОУН, як ООЧСУ, в США й ЛВУ в Канаді, а взагалі в цілому розрізі української самостійницької еміграції.

Хто має бажання пригадати ті часи, хай перегляне фотоальбоми ЦК СУМ-у й Головної Управи СУМА в США.

Відсутність в існуючому СУМ-і українців зі знанням підсоветської дійсності спритно використовують на терені молоді кадри з КП(б)У й комсомолу через т. зв. Об'єднання Української Демократичної Молоді (ОДУМ — прибудівка УРДП І. Б.). Небезпека полягає в тому, що ОДУМ є дволичний: на зовні ховається за українські патріотичні гасла, а насправді ісповідує "культ" Хвильового й інших українських комуністів — запродав-

ців Москви, яких виставляє за "обличчя" сучасної України.

Дійшло до того, що, наприклад, на Першому Українському Студентському Ідеологічному Конгресі в США, який відбувся у Філадельфії в днях 29-го квітня і 1-го травня 1960 року, представник ОДУМ-у виступаючи з доповіддю на тему "Підсоветської України" пересипав її брехливими твердженнями про те, що, мовляв, і Хвильовий і Ю. Коцюбинський і СВУ й СУМ змагалися за Українську Державу, й усі вони були українськими патріотами?

І слухали цю еміграційну хвильовистську пропаганду делегати Конгресу, а між ними й члени існуючого СУМ-у, й ніхто з поміж них не зміг, очевидно за браком відповідних знань, заперечити цю неправду. Тож мусимо собі уявити, які це будуть українські патріоти незалежної України, коли їм вбивається в голови, що московські запроданці теж були її будівниками?

А обов'язком представників СУМ-у було відразу це заперечити й відмежувати СВУ й СУМ від Хвильового й Коцюбинського, для чого б вистачило зачитувати відомого відкритого листа проф. С. Єфремова до "Юрка Коцюбинського", що разом з Муравйовим винищував українських патріотів у Ки-

єві. Однак цього не сталося, бо, мабуть, в існуючому СУМ-і ніхто не знає про такого листа?

Присутній на Конгресі член СВУ, який відбув за приналежність до цієї організації московську каторгу, рішуче заперестував проти диверсії кадрів з КП(б)У й комсомолу на чужині, що, користаючи з незнання підсоветської дійсності студентством, поширюють серед нього цілком фальшиві "теорії" про "позитивну" роль українських комуністів в Україні!

Цей приклад є ще одним підтвердженням того, що існуючий СУМ не може виконувати завдань в обороні ідей СВУ-СУМ-у та їх носіїв, які були знищені кадрами з КП(б)У й комсомолу.

Це правда, що, наприклад, СУМА в США і СУМ в Канаді мають власні дома, оселі й майна на сотки тисяч доларів, як це написано у згаданому "Повідомленні". Але за чийого керівництва все це набуто і в якій боротьбі із ЗЧ ОУН все це відстоювано?

Якщо буде потреба, ми всі ці речі подамо до загального відома у всіх деталях, але на цьому місці хочемо запитати в існуючого СУМ-у: чи вийде ця справа йому й ЗЧ ОУН на користь? Тож панове, "не викликайте вовка з лісу"!

Головна Управа СВУ — Відділ Молоді

З ДІЯЛЬНОСТІ СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ:

Проти комуністичного збіговища в Нью-Йорку

Минулого року в Нью-Йорку комуністична експозиція "Національна рада американсько-советської дружби" влаштувала в театральній залі Карнегі Голл відзначення 44-их роковин "жовтневої революції" в Росії та дату визнання ССРСР урядом США у 1933 році.

В запрошеннях та повідомленнях в місцевій комуністичній пресі це відзначення афішовано, як "Вечір за мир і дружбу", на якому мали виступити з промовами Луї Хестер — бувший генерал у відставці, Джером Дейвіс, Роквелл Кент і представник посольства ССРСР.

Члени місцевого осередка СВУ про це комуністичне збіговище довідалися щойно за п'ять днів до його відбуття. Час для підготовки акції хоч і був дуже короткий, всеж видрукувано 5 тисяч летючок в англійській мові з відповідними карикатурами — під заголовком "44 роки народовбивства". В летючках коротко з'ясовано народовбивчу політику Москви супроти поневолених Росією народів, яку переіменовано на ССРСР. Зокрема відзначено втрати українського народу під чоботом червоно-московського колоніалізму.

Крім летючок були виготовлені відповідні транспаренти, які носили під час пікетування.

О годині 7:30 вечора 12-го листопада 1961 р. члени СВУ прибули з летючками й транспарентами до театру Карнегі Голл та спільно з групою мадярів і американ-

ців-антикомуністів пікетували комуністичне збіговище від його початку аж до закінчення в 11-ій годині ночі.

Тисячі ньюорчан дістали летючки та з цікавістю їх перечитували, натомість московські п'तिकолонники, що заходили до театру, хоч і брали їх до рук, про те, швидко зорієнтувавшись, жбурляли від себе, ніби попеклися.

Впадало в око, що на комуністичному збіговищі зібрані переважно старші віком люди, різної національної мішанини, але найбільше поміж ними було жидів. Всього було на залі біля тисячі осіб, що їх пильно оглядали комуністичні впорядчики, сподіваючись кожночасно демонстрації. Однак на залі до цього не дійшло з технічних причин.

Коресподенти різних американських газет та агенцій фільмували й розпитували пікетників про цілі демонстрації. Спеціально цікавилися Спілкою Визволення України та її діяльністю. Члени СВУ вручали зацікавленим окрему летючку, в якій коротко була описана в англійській мові історія СВУ та її завдання на чужині.

Під час демонстрації члени КУ СВУ навізували тісний контакт з мадярською й американською групами пікетників, які просили співпрацювати з ними в різних протикомуністичних акціях.

Після закінчення пікетування, члени СВУ, о 12-ій годині ночі, відвідали редакцію найпоширенішого ньюорського щоденника "Дейлі Нюз" та подали редакторові вичерпні інформації про пікетування комуністичного збіговища.

Цікаво відмітити, що під час цих розмов редактор сказав, що їхня редакція мало цікавиться різними комуністичними "імпрезами", а тому навряд чи про це збіговище буде щось ширше написано... Так виглядає "боротьба" американської преси з п'ятою колоною?

І дійсно, на другий день в цій газеті було чимало різних сенсацій про вбивства, грабунки та черговий розвід якоїсь голівудської зірки, а про комуністичне збіговище та про його пікетування було написано вісім рядків.

Підсумовуючи акцію СВУ, треба ствердити, що це вперше в Нью-Йорку комуністичне збіговище було заатаковане антикомуністами і найголовніше вже й американцями, що об'єднані в Американській Націоналістичній Партії (недавно створена). З українського боку брала участь в згаданій акції тільки СВУ.

СВУ В КАНАДІ

"Вовки в овечих шкірах"

Же четвертий раз червоні московські "церковники" відвідали Канаду, але цим разом українські й канадські патріоти запротестували проти їхнього приїзду.

На запрошення Баптистської Церкви, 4-го жовтня 1961 р. прибув до Торонта із США, пастор д-р К. Мекентаер, який виголосив промову проти червономосковських пропагандистів, що прибули до Канади в ролі "делегатів" баптистської церкви. На самому початку своєї промови він зачитував із Святого Письма: "Остерігайтесь лжепророків, що приходять до вас в одежі овечок, а в середині вони вовки хижі".

В церкві і на доповіді були присутні члени СВУ й після виступу д-ра К. Мекентаера підійшов до нього член Спілки Визволення України В. Кобинь, який щиро поградулював йому за виступ.

На пресовій конференції, яка відбулася цього самого вечора, були репортери від англomовних газет і журналів, як "Телеграм", "Глоб енд Мейл", "Торонто Дейлі Стар" та інші, а від журналу "Місія України" В. Кобинь. Д-р К. Мекентаер поінформував присутніх, що він постійно їздить з доповідями по різних країнах світу та виступає по радіо. На початку грудня 1961 року він має заплановану поїздку до столиці Індії, де також буде виступати з промовами проти червоних московських церковників.

Під кінець пресової конференції пан В. Кобинь поінформував присутніх журналістів про знищення Української Автокефальної Православної Церкви в 1930 році та Української Католицької Церкви в 1946 році.

Спільна акція з канадійцями

В неділю 8-го жовтня 1961 року члени Спілки Визволення України разом з канадійцями демонстрували по полудні біля "Піпл Чирч" на Блур і Брансвік, а увечері біля інших церков Торонта. Члени СВУ, п.п. І. Мурко, В. Кобинь та інші носили такі написи: "Помогайте червоним тепер, то вони переріжуть вам горлянку, коли виграють". "Д-р Ключко воіє канадійську свободу, як московський тоталітарний режим" та інші.

В церквах, перед якими відбулася демонстрація, виступала "церковна" червона делегація у такому складі: д-р Яков Жідков, його син та Ілля Іванов. В своїх промовах вони брехали, що прибули до Канади, щоб "нав'язати дружбу з братами у Христі". Московські "делегати" підлещувалися до канадійців: "...ми переконалися, що й тут в Канаді, така атмосфера для миру, як у нас. Ми тепер об'єднані з Вами. Коли Ісус об'єднає, то таке об'єднання буде тривке".

Звичайно, все це московська пропаганда, щоб пересічний канадієць зробив висновок, що в СССР є свобода релігії. Д-р Я. Жідков і І. Іванов виголошували промови московською мовою, а син Жідкова говорив по-англійськи. Він залишився в Канаді на один рік, студіювати на університеті в Гемілтоні.

Другого дня вся канадійська англomовна преса помістила репортажі про згадану демонстрацію, а радіо-висильні докладно інформували слухачів про цю акцію. Газета "Глоб енд Мейл" помістила світлинку члена СВУ В. Кобиня з транспарентом і статтю, де зазначено активну участь СВУ в демонстрації.

НА КОМУНІСТИЧНОМУ ЗБІГОВИЩІ УХВАЛИЛИ ПРОТИМОСКОВСЬКІ РЕЗОЛЮЦІЇ

В "українській" комуністичній домівці в Ошаві, 15-го жовтня 1961 року, запроданці Москви запланували перевести т. зв. "публічне віче". В оголошеннях "прогресисти" обвинувачували канадійський та американський уряди за теперішнє напруження в світі та домагалися роззброєння західних великодержав.

На це збіговище прибули члени Спілки Визволення України разом з іншими українськими патріотами організації, очолюваних КУК-ом, в кількості 90 осіб. Крім того, на вічі були коресподенти англomовних газет міста Ошави й Торонта, як: "Ошава Таймс", "Телеграм", "Глоб енд Мейл", "Торонто Дейлі Стар" та інших.

Відомий зрадник канадійського народу В. Каштан, секретар комуністичної партії Канади, виступив з промовою, в якій повторював брехні Нікіти Хрущова про "...вільну демократичну східню Німеччину", про "фашистівську західню Німеччину" та розповідав інші комуністичні теревені.

Присутні терпеливо слухали його "промову", а після неї почали задавати запити цьому московському виступнику про колонії Москви, про голод в Україні в 1933 році, про події в Будапешті в 1956 році, про братання Сталіна з Гітлером; про агресію Москви, про те, в якій московській колонії уряд був вибраний вільними виборами та інші. На жадне з цих питань Каштан не міг дати ніякої відповіді.

Один з привяних запитав: скільки є партій в т. зв. східній німецькій "демократичній" республіці? Каштан відповів, що "кілька", але коли запитуючий вимагав, щоб він назвав їх, то червоний агітатор розгубився й сказав, що він не пам'ятає їхніх назв.

При цьому привяні (за винятком комуністів) вибухли загальним сміхом та почали вигукувати "брехун"!

В цій хвилині анти-комуністи, використавши нагоду з ініціативи членів СВУ, під гучні оплески ухвалили таку резолюцію:

1. Засуджуємо комуністично-московський імперіалізм;
2. Вимагаємо розчленування комуністично-московської імперії на окремі вільні й самостійні держави: Україну, Білорусь та інші;

3. Вимагаємо заборонити комуністичну партію в Канаді, як агентуру Москви;

4. Підтримуємо консервативний уряд Канади на чолі з прем'єром Діфенбейкером.

Про цю небувалу подію заговорила вся канадійська англійська преса, телевізія й радіовисильні.

Хай цей виступ українців в Ошаві, очолений КУК-ом разом з членами СВУ, послужить прикладом, як поборювати московську агентуру у вільному світі.

“ЧИ ПОТРІБНИЙ КУЛЬТУРНИЙ ОБМІН З ССРСР?”

1. Що спричинило дискусію?

22-го жовтня 1961 р. в Торонті в залі “Мейпл Ліф Гарден” виступав балет ім. Кірова з Ленінграду. Члени СВУ при співучасті Ліги Взаємної Співпраці (до якої належать мадари, поляки, чеки, словаки й інші народи) цей виступ пікетували з транспарентами та роздачею летючок. Не дивлячись на те, що місцева п'ята комуністична колона на всі лади розхвалювала цей балет у своїй пресі, а англійські часописи друкували великі й захоплюючі повідомлення про його виступ, присутніх на залі було не більше 3-ох тисяч хоч вона вміщує 14 тисяч.

Повторено виступи цього балету ще 23-го, 24-го і 25-го жовтня й кожного разу їх пікетували названі організації.

Сподіваючись пікетування й в інших містах Канади, як це було у випадку червоноармійського хоруг, московські п'ятиколонники вирішили “довести” канадійцям,

що такі пікетування позбавлені всякого глузду, а тому й викликали СВУ й Лігу Взаємної Співпраці на телевізійну дискусію, яка відбулася на програмі “Інтерком” на тему “Культурний обмін Канади з ССРСР”.

2. За кулісами підготовки

Представники телевізійної станції в Торонті Сі-Бі-Сі нав'язали контакт з СВУ й Лігою Взаємної Співпраці та запропонували, щоб від них виступило по одній особі, а дві буде з противної сторони, які заступатимуть погляд, що “культурний обмін” це корисна для Канади справа.

Від СВУ уповноважений був п. Мельник, якого Сі-Бі-Сі повідомило, що “культурний обмін” захищатимуть: редактор “Торонто Дейлі Стар” п. Марк Гайн та п. В. Саскінд — диригент Торонто-ської Симфонічної Оркестри (обидва жиди).

Згодом Сі-Бі-Сі повідомило СВУ, що з противної сторони буде ще виступати редактор комуністичної газе-

Частина учасників демонстрації проти ленінградського балету ім. Кірова перед Мейпл Ліф Гарденс у Торонті 25-го жовтня 1961 року.

ти українською мовою "Українське Життя". Цю пропозицію СВУ відкинуло, заявивши, що з цим комуністом дискутувати не буде! Тоді Сі-Бі-Сі змінило свій план і повідомило, що третім виступатиме п. Сальцверг (жид) — комуніст, бувша права рука лідера комуністичної партії в Канаді — Тіма Бака. СВУ відкинула й цього кандидата, а натомість зажадала, щоб по стороні СВУ й Ліги виступав третій антикомуніст з українських діячів чи редакторів.

Цю пропозицію Сі-Бі-Сі використала в той спосіб, що сама звернулася до д-ра Біберовича з "Вільного Слова" та до інших українських суспільно-громадських і політичних діячів з пропозицією, щоб хтось із них погодився виступити в телевізії, але проти СВУ й Ліги. Ніхто з українців на це не пішов.

Нарешті справу було узгоджено так, що від СВУ виступатиме п. Мельник, від Ліги Взаємної Співпраці — п. М. Якубець (словак) і канадієць антикомуніст д-р Вільям Камерон, який разом з українцями пікетував ленінградський балет. З протилежного боку мали б виступати В. Каниць — жид (москвофіл), та згадані попередку Марк Гейн і В. Сасскінд.

3. Виступ на телевізії

Дня 30-го жовтня 1961 р. телевізійною станцією Сі-Бі-Сі по всій Канаді була трансльована дискусія на тему "Культурний обмін Канади з СССР". Українське громадянство Канади про цю дискусію було попереджене оголошеннями в українських церквах та через українські радіовисильні "Пісня України" в Торонті та В. Шарвана в Бофало.

Почалася програма показом фільму з пікетування проти ленінградського балету перед входом до театру в Торонті. На фільмі показано фрагменти з роздавання лютючок, транспаренти з їх написами та подано коротке інтерв'ю телевізійного кореспондента Сі-Бі-Сі з чотирма особами, з яких два висловилися проти пікетування, один поставився нейтрально, а четвертий заявив, що він схвалює акцію проти балету, бо вона розкриває канадійцям очі чого хоче досягнути Москва "культурним обміном".

Потім кореспондент запитував пікетуючих членів СВУ, яка є ціль їхнього пікетування? Один з пікетників сказав, що він демонструє проти російського колоніалізму в Україні. Інший пояснював пікетування мотивами голоду в Україні, який штучно запровадила Москва у 1933 році та тим, що російські колоніалісти зліквідували в Україні українські церкви.

Українець, народжений в Канаді, заявив кореспондентові, що він є проти "культурного обміну" з Москвою, бо Москва в цей самий час зриває атомові бомби, чим отруює повітря над Канадою, та що сама Королева протестувала проти тих вибухів, та додав, що він особисто "немає нічого проти виконавців балету, але є проти комуністичного режиму, що використовує їх, як знаряддя московсько-комуністичної пропаганди".

Після фільму, співробітник Сі-Бі-Сі п. МкФіі попередив дискусію коротким словом, в якому між іншим сказав:

"Чи культурний обмін з СССР є корисний для Канади — це справа дискусійна, але, що Спілка Визволення України є найактивнішою антикомуністичною організацією й буде боротися так довго, доки Україна буде визволена, то це є справа бездискусійна!"

Після цього глядачів було познайомлено з учасниками дискусії, яка почалася запитом "товариша" Каниця, скерованого до представника СВУ п. Мельника. Він запитав його, яку він займає функцію в СВУ й чи є громадянином Канади?

Пан Мельник відповів, яку він функцію займає в СВУ, та заявив, що, будучи добрим громадянином Канади, вважає своїм обов'язком вести безкомпромісову боротьбу проти червоних агентур та докладно інформувати канадійських співгромадян про небезпеку для Канади з боку московського імперіалізму. А д-р Камерон додав, що пан Мельник, борючись за визволення України, тим самим допомагає Канаді очиститись від комуністичних зрадників.

Друге питання "товариша" Каниця до п. Мельника звучало: "Що досягає СВУ своїм пікетуванням?"

У широкій відповіді п. Мельник сказав, що основною метою пікетувань є звернути увагу канадійських громадян на той факт, що Москва "культурним обміном" насправді має підступні цілі, а саме приспати чуйність некомуністичного світу, а зокрема Канади, до тих приготувань, що вона їх робить для загарбання усього світу. Він, як бувший "советський громадянин", знає дуже добре методи Москви, яка неухильно прямує до наміченої цілі хоч вживає різної тактики: в Берліні будувє стіну та вбиває тих, що втікають на волю, а в Канаді танцює...

Підводячи підсумки акціям пікетування, п. Мельник заявив, що канадійці дуже добре зрозуміли їх ціль, бо відвідувачів концертів щоразу ставало все менше й менше. (3000 перший вечір, та не повних 2000 наступні вечори, а зала має більше як 14 тисяч місць).

Каниць це заперечив і пояснював малу кількість відвідувачів високими цінами на квитки. Його пояснення викликало лише сміх у глядачів.

Пан Якубець у своїх поясненнях щодо "культурного обміну" доводив, що ціль Москви у цьому випадкові така сама, як і в дозволі надсилати до СССР пакунки, а саме: випомпувати з канадійців якнайбільше доларів, щоб потім використовувати цю валюту для фінансування п'ятої комуністичної колонії в самій Канаді і в інших країнах. Як приклад він вказав на студентські демонстрації в Японії проти приїзду бувшого президента США Дв. Айзенгавера, яким комуністи платили за участь в демонстраціях по 1000 ен кожного дня.

На запитання М. Гейна, чи СВУ пропонує Канаді запровадити "залізну заслонку" проти СССР, д-р Камерон відповів: "Зовсім ні! Але треба якнайбільше допомагати втікачам від комунізму, що втікають зі Сходу на Захід", та поставив питання зі свого боку: "Чому Москва пересунала "залізну заслонку аж 100 миль за Берлін? І чи

панове бажають бачити й мати зв'язки з 2% комуністів в СССР чи з 98% народу?"

На це питання ні п. Гейн ні п. Каниц відповіді не дали, натомість доводили, що "культурний обмін" якраз сприяє контактам советських людей з канадійцями й що, повернувшись до СССР, "культурні висланці" розповідатимуть правду про канадійське життя.

На це п. Мельник сказав, що за всіма "культурними висланцями" в Канаді чи де інде, пильнують агенти МВД, які до тих "культурних ансамблів" приставлені й ще ніодин з туристів, які прибули з СССР, не міг вільно говорити зі звичайним канадійцем. До них лише допускають канадійських комуністів, які, ясна річ, вихваляють Москву та паплюжать Канаду і з таким "знанням" про Канаду советські громадяни повертаються до СССР.

Д-р Камерон заявив, що треба нав'язувати зв'язки з підпіллям поневолених Москвою народів, що викликало запит з боку п. Каница: "коли нав'язувати ці зв'язки?"

Тепер, у 1961 році, відповів д-р Камерон.

На це п. Каниц заявив, що цього робити непотрібно, бо "ми не є в стані війни з СССР", але п. Якубець додав, що якраз "ми є увесь час в стані холодної й ідеологічної війни з Москвою".

Дискусія на тему "Культурний обмін Канади з СССР" викликала широкий розголос по всій Канаді, на яку відгукнулися тисячі глядачів. Симпатії були по стороні антикомуністів, які осуджували просоветську сторону, що поведилася в запитах немов "прокурор".

Цю дискусію Сі-БіСі, на жадання слухачів, того самого тижня повторила знову, а на 6-те листопада була заповіджена нова з іншим складом дискутантів.

4. Другий тур дискусії

6-го листопада 1961 р. відбувся другий тур дискусії. Виступали представники від шести національних груп Канади по одному від кожної. Від українців виступав п. Білак, який говорив про те, що "культурний обмін" з Москвою є для Канади шкідливий, як шкідливий взагалі для некомуністичного світу. Цей погляд обстоював литовець, мадяр і чех.

Протилежну думку висловили поляк і фін.

На початку телевізійної дискусії було показано мапу Європи, на якій вирізнено Україну, Мадярщину, Литву, Фінляндію та Чехословаччину. Але в центрі уваги була Україна. П. Білак почав з того, що сьогодні СССР є найбільшою колоніальною імперією нашого часу, а Москва найбрутальнішим імперіалістом, що силою тримає неросійські народи в колоніальному рабстві й що, доки народи цієї колоніальної імперії не є вільні, ніякий мир у світі не можливий. Він говорив про те, що некомуністичний світ повинен повести ідеологічний наступ проти російського колоніалізму чим подати неросійським народам надію про неминучість їхнього визволення.

Так само, представник литовської групи засуджував "культурний обмін". Зокрема вказав на небезпеку п'ятої комуністичної колони в Канаді, заявивши, що хоч вона є нечисельною щодо членства, про те розпоряджас

цілим рядом замаскованих прибудівок, членами яких є обдурені та малосвідомі канадійці, й саме через них Москва провадить в Канаді свою підриzną діяльність.

Представник від мадярської групи згадував про повстання в Будапешті та його наслідки й закликав не вїрити в жадні обїцїанки Москви та в різні договори з москалями.

Несподїванкою став виступ представника від чеської групи, який мав обороняти "культурний обмін", а натомість засудив "культурну місію" Москви, заявивши, що "культурний обмін" Москва використовує виключно для пропагандивної мети.

Поляк і фін замість "обороняти" московські хори й ансамблі та балетні імпрези в Канаді поставилися до того неутрально.

Отже і в другому турі телевізійної дискусії переможцями вийшли українці, яких підтримали й інші національні групи в тому, що "культурний обмін" з Москвою є шкідливий для некомуністичного світу, з якого користує лише Москва!

Акція Сїлки Визволення України проти виступів Червоноармїйського Хору в Канаді й проти лєнінградського балету збудила широке зацікавлення найширших кіл канадійського громадянства до т. зв. проблеми Советського Союзу у вїслїді чого мільйони громадян Канади, вперше за всю історію існування цієї країни, мали змогу довідатися правду про Росію та визвольні змагання тих народів, які перебувають в армії цієї найбільшої, під сучасну пору, колоніальної імперії в цілому світі.

ЧИ ІСНУЄ ОСЕРЕДОК СВУ У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ?

Коли ні, то організуйте ініціативну групу і встановіть негайно зв'язок із Краєвою Управою Сїлки Визволення України у Вашій країні, або з Головною Управою СВУ в США. Листи до Головної Управи СВУ просимо слати на адресу:

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

ВИСЛІДИ СУДОВИХ РОЗПРАВ ПРОТИ ПІЛОТА РОНАЛЬДА МИЛЛСА Й ЧЛЕНІВ СВУ В МОНТРЕАЛІ

Як відомо, 2-го липня 1961 р. бувший літун Канадійської Королівської Військової Повітряної Фльоти, а теперішній пілот Торонтоного Літунського Клубу Роналд Миллс, керував літаком, з якого п. П. Мельник висипав 10 тисяч протикомуністичних летючок Спілки Визволення України на голови комуністів у "парку культури" в Палермо біля Торонта, де вони були зібрані "відзначити" століття з дня смерті Т. Г. Шевченка.

За те, що пілот, замість приписаної висоти в 1000 футів, літав понад самими головами п'ятиколонних місцева влада притягнула його до судової відповідальності.

Судова розправа відбулася 27-го жовтня 1961 р., яка скінчилася тим, що літун Рональда Миллса було покарано на 100 доларів.

Великий приятель українців посол до федерального парламенту в Оттаві адв. Артур Малоні, який боронив поручника Рональда Миллса, летуна Канадійської Королівської Повітряної Фльоти.

Про це з відповідними коментарями повідомляла канадійська преса, а зокрема довшу статтю помістила газета "Гемільтон Спектатор", з якої подаємо цікавіші місця:

"Як тільки Миллс залишив суд, йому потиснули руку члени Спілки Визволення України, які були тими, що їм він розкидав летючки над парком Об'єднання Українців Канади. Присутній у парку шеф поліції, Фред Олівер бачив, що літак кружляв над головами людей на висоті 200 футів. Летючки були скинуті й на проїжджу дорогу.

Шеф поліції сказав, що йому не відомо, що тоді в цьому парку, який є власністю комуністів, зібраних комуністи.?"

Але член СВУ Петро Мельник з Торонта, посвідчив, що він був тим, що скидав з літака летючки

й твердив, що організація, яка влаштувала здвиг є комуністична й що летючки якраз були призначені для тих, які не знають на чий збірник вони прийшли.

Також уродженець Канади, великий український патріот, активний діяч та публіцист п. Іван Гладун під присягою ствердив, що він певно знає, що так зване "Товариство Об'єднаних Українських Канадців" є підривною комуністичною організацією. Урядовець Ландон сказав, що хоч суд симпатизує добрим намірам тих, що скидали протикомуністичні летючки, про те не може нічого вдіяти, бо закон забороняє лет над зібранням людей нижче 1000 стіп".

Крайова Управа Спілки Визволення України в Канаді щиро вдячна всім тим, що морально й матеріально прийшли з допомогою п. Рональдові Миллсові, який почував себе вдоволенням з допомоги, яку він подав українцям в їх боротьбі з комуністичною п'ятою колоною в Канаді.

Також особлива подяка належить послі до парламенту адвокату, королівському дорадникові та добродію приятелю українців — Артуру Малоні, який боронив нашого літуну на суді.

У Монреалі, судова розправа над членами СВУ, які були зірвали виступ червоноармійського ансамблю, закінчилася їх повним виправданням.

Відбулася вона 23-го листопада 1961 р. в міському суді. Суддя, докладно ознайомившись з подіями, сказав, що згідно з канадійськими законами оскаржені не є винними, а один з поліцаїв, що брав участь в арештуванні двох членів СВУ на залі, де відбувся концерт, посвідчив, що члени СВУ "діяли з найкращими інтенціями в світі". Перебіг судової розправи описала монреальська преса, а зокрема "Ді Газетте".

Цього ж дня, після суду, п. П. Мельник і п. Г. Подгурець відвідали монреальську радіовисильню СКІМ, де мали коротке інтер'ю на новинках о 6-й годині вечора.

Коментатор представив їх обох, як виконавців акції проти червоноармійського хору в залі "Форуму" дня 7-го вересня 1961 року, та повідомив, що вони тепер цілковито звільнені й виправдані судом. Обидва члени СВУ висловили вдоволення, що вони прислужилися обороні свободи в Канаді перед загрозою наступаючого комунізму.

На другий день, керівник радіопрोगрама СКІМ п. Г. Менінг, про акцію СВУ у Монреалі зробив знаменитий коментар в якому підкреслив, що кримінальним злочинном є перебування червоноармійського хору в Канаді та тих, що спроваджують ворожі Канаді всякого роду "ансамблі". При цьому закликав федеральний уряд Канади, щоб у майбутньому він був більш уважним, кого впускати в Канаду.

Учасники акції проти червоноармійського жорю на одній з вулиць Монреалю після судової розправи. Стоять з-ліва на право: Т. Гукало, П. Мельник та Г. Подгурець.

**
*

Такий "поворот" справи членів СВУ був добрим поличником для комуністичної п'ятої колони, а також ще раз доказав всьому українському загалу, що всі акції, що їх проводить СВУ проти московських п'ятих колон, як на "Палермо" чи різних "культурних" місій, як кремлівських хорів та балетів, є дуже корисні для вільного світу взагалі, а для української визвольної справи зокрема.

Віriamo, що в майбутньому за прикладом СВУ підуть всі інші антикомуністичні українські організації та спільно поведуть переможний наступ на ворога в цій ідеологічній холодній війні.

//////////

У вівторок 22-го листопада 1961 р. в Торонті з великою промовою виступив прем'єр-міністр Канади Дж. Діфенбейкер, тавруючи в ній московський колоніалізм. З цієї нагоди етнічні групи міста (крім москалів) влаштували були великий концерт, під час якого члени СВУ склали подяку прем'єрові, дістали від нього автограф та вручили йому "Місію України" й різні матеріали з переведених СВУ акцій в Канаді і в США, за які він щиро подякував.

"НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ!"

(Демонстрація СВУ в Оттаві)

Під таким гаслом СВУ в Канаді з нагоди 44-их роковин Української Народньої Республіки організувала 21-го січня 1962 р. в столиці Оттаві імпазантну демонстрацію біля будинку посольства ССРСР, яка, як і попередні акції СВУ, знайшла широкий відгомін у канадській та світовій пресі, в радіо й телевізії.

Влаштовано цю демонстрацію в порозумінні з ГУ СВУ в Нью-Йорку, про прегібіг якої КУ СВУ в Канаді подає наступні подробиці:

Гелікоптер над Оттавою й демонстрація біля посольства ССРСР

Ще перед демонстрацією, столичні часописи й радіо повідомили мешканців міста що Спілка Визволення України з нагоди 44-их роковин Української Народньої Республіки підготовляє в Оттаві велику маніфестацію, яка відбудеться 21-го січня з такою програмою: від 12-ої години до 1-ої години дня над містом кружлятиме гелікоптер з написом "Незалежність України", а від 2-ої год. до 4-ої відбудеться демонстрація перед будинком советського посольства.

І дійсно, 21-го січня мешканці столиці, спостерігали заповіджений лет гелікоптера зі згаданим написом. Тим часом біля советської амбасади зосереджувалися члени СВУ й члени СУМ-у при СВУ, які прибули з Торонто, Монреалю й інших міст. До них долучалися українці м. Оттави, які з преси й радіо довідалися про підготовку пікетування. Слід підкреслити, що священники місцевих: української православної й греко-католицької церков, під час Служб Божих, закликали своїх вірних взяти масову участь в маніфестації, що вони й зробили. Акцію СВУ підтримали також всі українські самостійницькі місцеві організації, а в тому й члени Ліги Визволення України.

Пізніше до українців долучилися інші народи: словаки, литовці, поляки та інші. Поляки спочатку лише приглядалися до демонстрації, але коли з лютючки СВУ вичитали й про поневолену Москвою Польщу, тоді також почали пікетувати, несучи транспаренти, приготовані СВУ. Біля двох сот пікетників демонструвало перед посольством ССРСР зі ста транспарентами й карикатурами проти московського колоніалізму. В голові пікетників маршували члени СВУ й СУМ-у при СВУ з великою карикатурою розміром 4 стопи на 3 стопи, на якій був зображений український воляк, що стусаном ногою викидав з української території в напрямку на Москву переляканого Хрущова. "Москалі забирайтеся з України" — був напис під згаданою карикатурою. На інших транспарентах були виписані гасла: "Знищити московський імперіалізм!", "Московська амбасада це шпигунське гніздо!", "Заборонити комуністичну партію в Канаді!", "Засудити московський колоніалізм в ОН" і багато інших.

"Хрущов" на шибениці

Але найбільшу сенсацію викликало вішання "Хрущова", яке довершили члени СВУ на телефонному стовпі біля советського посольства. Заінтриговані цією подією мешканці міста Оттави почали масово прибувати на місце "страсти". Серед них члени СУМ-у при СВУ розповсюджували тисячі летючок, в яких інформовано канадійців про Українську Народню Республіку та про боротьбу українського народу за свою незалежність.

Десятки поліцистів охороняли підступи до будинку посольства СССР, сподіваючись нападу на це шпигунське кубло.

Манекен "Хрущова", на зріст людини з машкарою хрущовського обличчя, і справді нагадував постать цього "миротворця", що погойдувався на стовпі. Це видовище супроводжувалося кпинами, свистом і погрожуючими вигуками на адресу Москви з поміж маси демонстрантів та глядачів.

Біля третьої години, до стовпа, на якому висів "Хрущов", підїхало вантажне авто зі спорудженою на його платформі шибеницею. Це великий приятель українців Пет Велш — секретар Ліги Взаємної Співпраці забажав показати "Хрущова" тим мешканцям столиці, які не мали змоги прибути на місце його "страсти". Почалася це-

ремонія перевішування "Хрущова" зі стовба на шибеницю, після чого манекен цілу годину возили вулицями Оттави, а потім вирішили його спалити біля будинку советської амбасаді... Спротивилася цьому поліція. Як інформувало відразу радіо, що заборона наступила згідно з відповідним законом столиці, на вулицях якої не вільно в неділю палити "жадного сміття".

Вішання "Хрущова" притягнуло перед советське посольство багато фоторепортерів та коресподентів багатьох часописів і агенцій, які безперестану фотографували й інтерв'ювали демонстрантів, а зокрема членів СВУ й СУМ-у при СВУ. Широки коментарі про акцію СВУ появилися в канадійській пресі в радіо й на телевізії.

На другий день, 22-го січня ц. р. шибениця з "Хрущовим" прибула з Оттави до Торонта й в супроводі багатьох інших авт, обвішаних протимосковськими транспарентами, кружляла вулицями міста. Під час цієї демонстрації в Торонті члени СВУ роздали тисячі листівок чисельній масі людей, що приглядалася змоторизованій маніфестації.

Нарешті "Хрущова" було привезено на берег озера Онтаріо й спалено при масовій участі українського й канадійського громадянства. Цій "процедурі" пригляда-

Члени та прихильники СВУ палять манекен Хрущова в ночі 22-го січня 1962 р. над озером Онтаріо в Торонті.

лися фоторепортери й кореспонденти канадійської преси.

Тисячі канадійців по всій країні все це побачили на телевізії, слухали в радіо й читали в газетах. Торонтська газета "Глоб енд Мейл" про демонстрацію СВУ в Оттаві помістила довшу нотатку під наголовком "Українці повісили Хрущова", а інша газета "Телеграм" в понеділковому числі за 22-ге січня надрукувала велику фотосвітлинку на першій сторінці, на якій схоплено момент вішання Нікити на телеграфному стовпі. Під фотосвітлинкою є довше пояснення, що цю акцію перевела Спілка Визволення України з нагоди відзначення 44-их роковин української незалежності.

СВУ В АВСТРАЛІЇ

Участь СВУ в громадсько-політичному житті

Великою подією в житті української спільноти в Австралії був VIII-ий З'їзд Союзу Українських Організацій Австралії (СУОА), який відбувся в м. Сіднею 23-24 грудня 1961 р. З'їзд фактично був першим українським парламентом в цій країні, на якому вирішувалися справи загальноукраїнської спільноти у її внутрішній і зовнішній діяльності.

Спілка Визволення України вже кілька років є членом СУОА й на цьому З'їзді була заступлена двома делегатами — головою КУ СВУ в Австралії п. В. Буряком і членом КУ СВУ п. М. Майном.

Наради З'їзду проходили в діловій атмосфері за винятком короткого "зудару" між делегатом СВУ п. М. Майном і делегатом від т. зв. Легіону ім. С. Петлюри (Прибудівка УРДП) п. Ковалем. Делегат СВУ в своєму виступі зупинився на деяких недоліках СУОА в суспільно-громадському й політичному житті українців в Австралії у висліді чого багато активних громадян відійшли від суспільно-громадської праці, а зокрема вказав на занедбання побудови українського Дому в Сіднею, який у цьому відношенні відстав від Мельборну.

Делегат від "Легіону" п. Коваль, перебив виступ п. М. Майна й запитав його, від якої організації він є делегатом? На цей запит п. М. Майно голосно відповів, що виступає від імені Спілки Визволення України й, підійшовши до урдепівського активіста, показав йому на свої бойові відзнаки й сказав: "Я є петлюрівець, воля УНР, а Ви, носите портрет С. Петлюри на значку свого Легіону, чим оскверняєте ім'я отамана. Ви не достойні його носити!"

Відомий громадсько-політичний і церковний діяч п. В. Дубів запротестував проти негідної поведінки п. Ковалю й сказав, що ця метода "запитів" нагадує йому копію большевицьких у Советах.

Делегати СВУ брали активну участь в нарадах З'їзду СУОА та зі свого боку поставили на обговорення кілька актуальних питань, а саме:

1. Разом з Крайовою Шкільною Радою й Крайовою Організацією студентів КОДУС, перевести широку роз'яснювальну кампанію серед українського громадянства про потребу масового вступу нашої молоді до університетів і інших вищих учбових закладів з метою на-

Подібні інформації були поміщені в столичній пресі, а зокрема в часописах "Оттава сітізен" і "Оттава Джурнал" та "Ле Друа", а у Монреалі писала про це найбільша газета, що виходить французькою мовою, "Ля Прес".

Крайова Управа СВУ в Канаді звітує, що подібного розголосу про відзначення дня української незалежності в Канаді, про що довідалися всі канадійці, до цього часу не спромоглася зробити жадна з українських організацій в цій країні.

буття українцями відповідних позицій серед інженерів, науковців лікарів, правників і т. п. в Австралії.

2. Стимулювати ріст українського купецтва в Австралії та об'єднати його в Крайовій спілці українських купців, а через цю організацію допомагати іншим здібним одиницям відійти від некваліфікованої праці в купецтво.

3. З рамени СУОА, що два роки влаштовувати тиждень української культури в Австралії.

Окрема точка З'їзду була присвячена створенню Політичної Ради СУОА, яка б займалася зовнішньо-політичною діяльністю та координувала всі політичні акції українських самостійницьких організацій, як СВУ, АБН і Т-во Сприяння УНРаді. Спроба в попередніх роках створити таку Раду не дала бажаних наслідків хоч КУ СВУ кілька разів порушувала це питання перед Управою СУОА. Це негативно відбилосся на скоординованій політичній діяльності українців в Австралії, які прогавили багато моментів, пов'язаних з популяризацією української визвольної справи на цьому терені, а зокрема в поборюванні пропаганди московського колоніалізму.

Відомий факт зудару популярного часопису "Сідней Морнінг Геральд" з Советським посольством в справі поневолення Москвою народів, а в тому й українців, залишився без належної уваги СУОА. А цей двобій можна було використати з великою користю для української визвольної справи на терені Австралії. Не використана також нагода для переведення відповідної протимосковської акції під час советської індустріальної виставки, що відбулася в Сіднею у 1961 році. Спроба місцевого АБН не вдалася, бо, не зважаючи на жертвенність його прихильників, цій організації бракує знання підсоветської дійсності. Серед членства цього середовища немає самостійників з підсоветської України.

Нажалі, З'їзд затратив багато часу в дискусіях над справою правильника Політичної Ради та її правного відношення до Статуту СУОА. Були розглянуті два проєкти один СУОА, а другий п. Шегедина. Однак в дебатах над тими справами виявилось, що АБН не бажає позбутися своєї незалежності й може приступити до Ради на певних умовах... З'їзд ухвалив вибрати п'ятичленну комісію, якій доручив опрацювати правильник Ради й створити Координаційну Політичну Раду з представників політичних середовищ. До цієї Комісії також

вибрано представника СВУ п. М. Осідача.

Завершенням роботи З'їзду було поновне обрання всього попереднього складу Управи СУОА на чолі з головою інж. М. Болухом і ген. секретарем п. Р. Гожовським.

В свій час п-ні Ірина Пеленська перебуваючи в США, інформувала українське громадянство Америки через газету "Свобода" про громадсько-політичне життя українців в Австралії, але чомусь "забула" (а може редакція "Свободи" викреслила?) назвати між іншими організаціями також СВУ? Однак вона не забула "налякати" всіх "могутністю" УРДП та її "органом" "Українець в Австралії", а газету "Вільна Думка" назвала громадським голосом. Але "прогнози" п-ні І. Пеленської потерпіли фіяско, бо часопис "Українець в Австралії" під

сучасну пору якраз навпаки є суспільно-громадським самостійницьким голосом українців, а "Вільна Думка" глорифікує УРДП на чолі з П. Гімелрайхом, батько якого повернувся на "родину"?

Дивно, що й СВУ й українське жіноцтво, яке очолює п-ні І. Пеленська, належить до СУОА, але вона того "не помітила"?

**

Від деякого часу в Австралії помічається занепад активності кадрів з КП(б)У й комсомолу. Здорово думає членство УРДП масово залишає глорифікаторів "хвильовизму" й в основному переходить до СВУ. В наступному репортажі з Австралії подамо людей та причини їхнього відходу з УРДП.

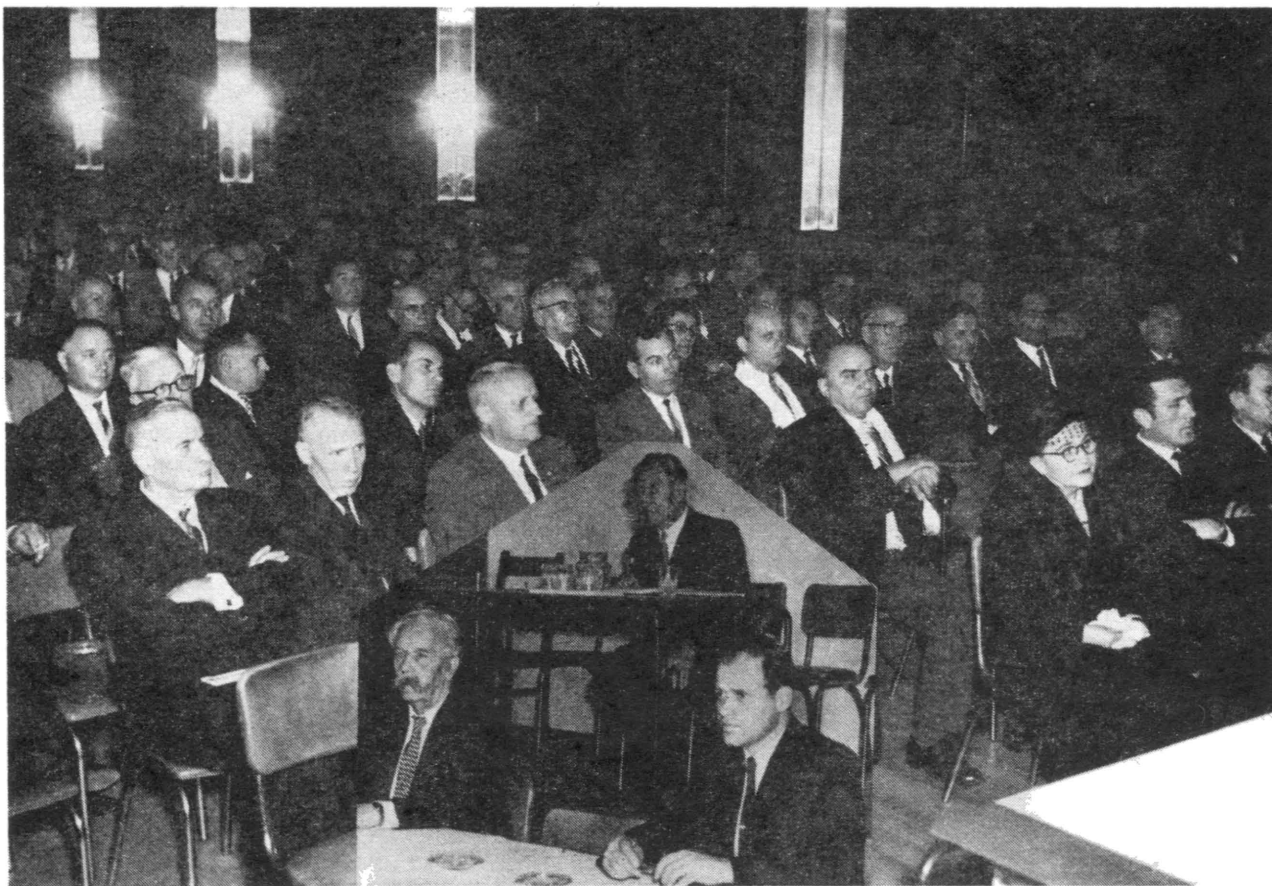
"ПРИЧИНИ МОСКОВСЬКИХ УСПІХІВ ТА ЯК НАМ ОСЯГНУТИ ПЕРЕМОГУ"

На таку тему відбулася доповідь проф. В. Косаренка-Косаревича, що її влаштував місцевий Осередок СВУ дня 25-го листопада 1961 р. в Українському Літературно-Мистецькому Клубі в Нью-Йорку.

Інтригуюча тема притягнула поважну кількість слухачів, які з великим зацікавленням прослухали одногодинні докази доповідача про те, що всі "історії Росії,

або СССР, є продуктом свавільної "творчої сили царів" та їх ще більших автократних наслідників, що ними є бувші й нинішні генеральні секретарі російської комуністичної партії з московським народом, як співпануючим. Після доповіді відбулися дискусії.

На запрошення КУ СВУ в Канаді проф. В. Косаренко-Косаревич прочитав цю доповідь також в Торонті.

Громадські Збори Осередку СВУ в Торонті, на яких 3-го грудня 1961 року. На фото: Авдиторія під час допо

виголосив свою доповідь проф. В. Косаренко-Косаревич віді та Президія Зборів з доповідачем.

БЕЗ СТЕРНА І БЕЗ ВІТРИЛ

В суботу, 16-го грудня м. р. в Українському Народньому Домі в Нью-Йорку, Організація Українських Націоналістів — бандерівців під фірмою “Організацій Визвольного Фронту” влаштувала “політичне віче”, на якому з доповіддю виступив чільний діяч ЗЧ ОУН д-р Петро Мірчук.

Це вперше за багато років ЗЧ ОУН в США, а зокрема в Нью-Йорку вийшло за мури свого партійного гета.

Двохгодинну доповідь д-р П. Мірчук виголосив у мітингово-пропагандивному стилі, яка була добра десять, чи дванадцять років тому, але не сьогодні. Ми не будемо тут зупинятися над його оцінкою світової політичної ситуації, бо, як він заявив у своїх відповідях на запит у тій справі: “Ви всі, мовляв, читаете пресу й тому я певен, що розбираєтесь в тих питаннях не гірше від мене”, а зупинимось лише на другій частині доповіді, в якій д-р П. Мірчук, як йому здавалося насвітлив сучасний стан української політичної еміграції та подав оцінку діяльності її окремих політичних середовищ. Слід зазначити, що вся ця частина доповіді, була побудована на натяках, недомовленнях і анонімних персонажах, бо ні середовищ по імені, ані окремих осіб, ані навіть конкретних фактів, які б підтвердили ті чи інші висновки доповідача він не подавав. Тому й не дивно, що “зрозуміти” таку доповідь міг лише той, що систематично читає українську пресу і то дослівно всіх політичних середовищ, а не тільки ЗЧ ОУН. Щедрим на похвали д-р П. Мірчук був там де він говорив про діяльність самих ЗЧ ОУН, які на його думку “єдині” провадили й провадять “правильну” українську визвольну самостійницьку й соборну політику.

Критикуючи П'яту Сесію УНРади, доповідач натяками й півнатяками говорив про те, що в ній є заступлені такі партії, які складаються з “батька, сина й доньки”, що одного з політиків, якого вибрано на віцепрезидента обвинувачено на Сесії в тому, що він під Советами був “політичним комісаром”, що ЗЧ ОУН взагалі не визнає того принципу, на якому побудована УНРада, бо її склад мусить вибирати вся українська еміграція, яка є голосом українського народу і т. п. Говорив доповідач і про те, що на еміграції є такі політичні середовища, які будують свою політику на антисоборницьких тенденціях, що є й зміновіховці, які складаються з купки людей, які відкололися від ЗЧ ОУН та проголосили себе “демократами” й інше. Згадуючи про підступне вбивство Москвою С. Бандери, д-р П. Мірчук обурювався на тих, що поширювали в тій справі різні плітки та провокації, які йшли по лінії “доказів”, що Провідник ЗЧ ОУН поповнив самогубством, чи, що його знищили найближчі

до нього однопартійці. Щойно свідчення московського агента Богдана Сташинського — сказав доповідач, довело, що вбивство доконала Москва.

Однак в парі з цим, дивно було слухати, як д-р П. Мірчук “доводив”, що, мовляв, агент Сташинський не був українцем, а поляком (?), що провідник ОУН в Краю, який опинився в руках МГБ є безумовно патріотом, а що то саме МГБ писало від його імені різні “звернення” та “послання” до еміграції....

Отже замість того, щоб сказати присутнім чи існує в Україні підпілля й хто його очолює, доповідач боронив тих “крайових” провідників підпілля, які вільно, чи не вільно опинилися в руках Москви й працюють для неї? Про поворот на “родіну” Котельницького — чільного члена СБ ЗЧ ОУН доповідач сказав, що став він “жертвою” пропаганди зміновіховців на чужині і т. п.

Нарікав д-р П. Мірчук і на тих емігрантів, що не вбачають в акті 30-го червня 1941 року тієї великої події, яку їй надають ЗЧ ОУН, згадував про намагання “одного середовища” провадити політику “порозуміння” з москалями й жидами та кілька разів повторював слово “консолідація”, але все це без виразного змісту і значення, а найголовніше — без конкретних пропозицій в цій справі.

Після доповіді, головуєчий п. І. Винник попросив присутніх подавати запитання. Знайшлося таких тільки три особи на 150 присутніх?

Один із запитуючих звернувся до доповідача із запитом: Чому він у своїй доповіді не називає речі власними іменами й зокрема запитав: кого саме на П'ятій Сесії УНРади називали “комісаром”?

На перше питання д-р П. Мірчук підповів, що він є “сторонником” плекання “політичної культури” й тому не бажає зачіпати “осіб” чи називати політичні середовища по імені. На друге питання відповів, що тією людиною, яку називано “комісаром” є Іван Багряний.

Охочих виступити в дискусії знайшлося також всього п'ять присутніх, а серед них члени СБУ п. О. Калиник і п. В. Коваль.

Виступ п. Яримовича був скерований на “оборону” позицій ОУН під проводом полк. А. Мельника. Він закликав до об'єднання трьох ОУН.

Інший дискусант говорив на тему “політичної культури” та признався, що цього терміну нерозуміє.

Пан О. Калиник привітав “Визвольний Фронт” у США за його рішення вийти зі стін свого партійного гета та послухати голосу інших політичних середовищ, але нажаль, сказав він, тут серед присутніх крім членів СБУ, він не бачить політичних противників ЗЧ ОУН.

Проаналізувавши коротко діяльність ЗЧ ОУН в останніх роках, зокрема на терені США й Канади, п. О. Калиник сказав, що годі Вам панове називати себе “революціонерами”, бо сьогодні Ваше середовище таким вже не є. Як приклад він навіть цілий ряд “акцій”, що їх переводило ЗЧ ОУН на цих теренах, а які ні своєю масовістю, ані цілями не осягнули того, чого можна було сподіватися від “Визвольного Фронту” з його великим членством. Так на маніфестації перед ОН, яку влаштував названий “фронт” з приводу вбивства московським агентом Провідника ЗЧ ОУН Ст. Бандери до участі, у якій було закликано всіх українців, взяло участь всього понад сто осіб!? А на маніфестації проти комуністичного збіговища в Нью-Йорку з нагоди 44 річ. “жовтневої революції”, крім СБУ не було ні одного іншого політичного середовища, а в тому не було й “визвольного фронту”. Ще гірша справа в Канаді, де теренове ЗЧ ОУН, яке має багато своїх прибудовок, як СУМ, ЛВУ й інші, не спромоглося на жадні поважні самостійні виступи проти московського колоніалізму й фактично плелось в хвості СБУ, яке такі акції переводило.

Щодо соборності в ЗЧ ОУН, сказав п. О. Калиник, то сьогодні про неї не може бути й мови, бо цей факт, що наддніпрянці їх залишили та перейшли до СБУ. Згадав п. О. Калиник і про те, що ЗЧ ОУН замість поборювати хвильовистську диверсію в середовищі української еміграції, як це було тоді, коли в його складі знаходилися наддніпрянці-націоналісти зайняли “неутральну позицію”.

У своєму виступі п. В. Коваль заявив, що ціла доповідь д-ра П. Мірчука є пострілом в порожнечу.. Він сподівався почути конкретні речі з дієвими особами, бо тільки в такий спосіб можна докопатися до істини, а натомість почув таке, що в багатьох випадках і сам не знав про кого й про що говорить доповідач?

Доповідач, сказав п. В. Коваль, посилався тут на “політичну культуру” виправдуючи такий, а не інакший стиль доповіді, а на мою думку “політична культура” це є насаперед знання справи, про яку хтось береться говорити. Прикладом може служити заявлене повторювання про “поєднання ОУН” і дивно, що доповідач збув таке питання цілковитою мовчанкою. Натомість, треба було відповісти, що ніякого поєднання ОУН не може бути по тій простій причині, що ідеологічно вони вже так розійшлися, що дві з них сміливо можуть об’єднатися з УРДП, але ніколи із ЗЧ ОУН!

Доповідач тут говорив, сказав п. В. Коваль, що ЗЧ ОУН провадить правильну самостійницьку політику, але фактично говорять про щось зовсім протилежне. Якщо взяти зовнішньо-українську політику, а не власне гето, то сьогодні на цьому відтинкові мають повний монополізм змінювачів й хвильовистів, а на зрозумілій мові це ЗП УГВР і УРДП! Українська самостійницька політика опинилася в катастрофальному стані через те, що від імені ук-

раїнської самостійницької еміграції промовляють не самостійницькі сили, а ті, що прославляють “здобутки жовтня” в Україні та “реалітети” в УРСР. Якщо конкретно взяти за приклад США, де “визвольний фронт” належить до УККА, то тут зовнішню політику цієї репрезентації “унапрямяють” змінювачів із ЗП УГВР. Досить вказати на ті речі, про які увесь час нагадує українцям у США СБУ, а саме, що УККА у своїй зовнішній пропаганді посилається не на самостійницькі сили в Україні та їх боротьбу проти Москви, а на “уряд УРСР” та “партію”, яку здесяткував, мовляв, Хрущов чи Сталін. Чи “визвольний фронт” запротестував проти такої політики УККА? Ні!

З цього й виходить, що ЗЧ ОУН плентається в хвості хвильовистів і змінювачів! Чи можна це назвати самостійницькою політикою ЗЧ ОУН?

Д-р П. Мірчук, сказав п. В. Коваль, висмівав тут Соціалістичну Партію п. П. Феденка, яка належить до УНРади. Але на П’ятій Сесії УНРади п. П. Феденко виявив себе справжнім націоналістом, бо запротестував проти того, що ОУН під проводом полк. А. Мельника висунула на пост віцепрезидента ДЦ УНР хвильовиста І. Багряного. А в якому світлі показала себе ця ОУН?

Ці факти, сказав п. В. Коваль, говорять про те, що уклад українських політичних сил на чужині цілковито змінився й не відповідає тому критерієві, з яким підійшов до нього доповідач.

Звертаючись до доповідача, п. В. Коваль, пригадав д-рові П. Мірчукові, як свого часу доповідач писав, що, мовляв, українська еміграція з підсоветської України вже також відірвалася від тих подій, які там відбуваються, а тому не може “претендувати” на краще знання підсоветських справ.

Хибність таких розумувань, сказав п. В. Коваль, довела Спілка Визволення України викривши до кінця шкідливі дії для української визвольної справи “реалітчиків”, “змінювачів” і “хвильовистів”, які йдуть спільним фронтом та вже захопили в свою орбіту ЗП УГВР, ОУН під проводом полк. А. Мельника та інші західньо-українські середовища, які не мають підсоветського досвіду! Були б там і ЗЧ ОУН, якби свого часу їх не відірвали від того наддніпрянці націоналісти! І як доказ, п. В. Коваль показав броштуру ЗЧ ОУН з 1947 року, яка була видана на підставі “крайових матеріалів”, де на першому місці фігурували т. зв. “націонал-комуністи” на чолі з Хвильовим, як будівничі України, а про СБУ й СУМ написано, що це було кволе інтелігентське середовище. **Ця брошура була затримана.**

Дехто, сказав п. В. Коваль, намагається підшити СБУ “антисоборність” вбачаючи її в тому, що СБУ наголошує вагу наддніпрянських самостійницьких сил у визвольному процесі. Але наше трактування цієї справи йде не по лінії ділення українців на “західніх” і “східніх”, а по лінії їх політичної підготовленості в існуючих обставинах в

Україні.

Д-р П. Мірчук, сказав п. В. Коваль, нарікав тут на те, що дехто негативно наставлений до подій 30-го червня 1941 року. А як ЗЧ ОУН ставиться до СВУ? А між тим, 30-те червня було лише епізодом, а діяльність СВУ в Україні, це ціла доба визвольної боротьби в підсоветських умовах!

Як можна робити визвольну політику перед зовнішнім світом, негуючи СВУ?

Негуючи самостійницькі сили, які діяли в підсоветських умовах, ЗЧ ОУН залишає вільну руку кадрам з КП(б)У й комсомолу, що опинилися на чужині, пропагувати "хвильовизм", отже представляти підсоветських українців, як скомунізовану масу.

Таким чином, сказав п. В. Коваль, хто негує СВУ, той мусить опинитися в хвильовистському хвості!

Бо обмежувати українську визвольну справу лише до західньо-українських земель, це значить не розуміти взагалі завдань української визвольної справи!

В заключному слові д-р П. Мірчук намагався "довести", що його трактування української еміграції з під Советів є правильне, бо, ось, мовляв, свого часу Ісаак Мазепа теж говорив, що за ним підуть всі українці з Наддніпрянщини, а натомість виявилось, що до тієї партії, до якої він належав, не вступив жадний українець з підсоветської України?!

Забув тільки п. д-р, що Ісаак Мазепа так сама, як і він, ніколи не бачив підсоветської України. Він знав Україну під царським російським режимом, а потім, після поразки визвольних змагань, опинився не еміграції і його знання про УССР обмежувалося тією пресою, яку він міг читати закордоном.

Віче "Визвольного Фронту" в Нью-Йорку покказало, що ЗЧ ОУН у своїй "визвольній політиці" прямує без стерня і без вітрил.

В. К.

Увага!

Увага!

Вже вийшли з друку

ПОРТРЕТИ

Акад. С. Єфремова — провідника СВУ

і

М. Павлушкова — провідника СУМ-у

Мішний, еластичний, креманий папір.

— Розмір 14 x 22 —

Побільшення з оригінальних фотознімок.

Ціна портрета — 1.00 дол.

Набувати в Крайових Управах і Орг. Бюрах СВУ, або в Головній Управі:

A. L. U. (S. V. U.)

**P. O. Box 106 Cooper Sta.,
New York 3, N. Y. U. S. A.**

УКРАЇНЬСЬКА ВИСТАВКА В ЕСПАНІЇ

У вересні м. р. в Іспанії в Мадриді в рямцях шевченківського року була влаштована Виставка Української Книжки, на яку Крайова Управа СВУ в США надістала цілий ряд видань СВУ. З цієї нагоди, від керівника згаданої виставки д-ра Д. Бачинського, КУ СВУ одержала такого листа:

Мадрид, 29 вересня 1961 Р. Б.

Вельмишановний Пане Голово!

Вибачте, що аж тепер спроможний подякувати Вам сердечно за Вашу ласкаву пам'ять і за надіслання на виставку цінних видань. Дещо я мав у своїй книгозбірні, а дечого навіть не бачив. Все використав на виставці яка була прекрасна. Не дивлячись на втому і поважний грошовий видаток, бо сам я мусів покривати видатки — маю такі позне моральне задоволення. Нажаль, українська Америка цілком не дописала мені. Чому то мені годі навіть подумуватись...

Але дай Боже, щоб українці в Америці спромоглися на таку виставку нашого друкованого слова, як була в Мадриді. Дві залі, кожна 25x15 метрів були повні й еспанці не могли вийти з дива. А мені тільки того й треба було, щоб чужинці подивлялися нашу працю...

Дякую Вам сердечно за Вашу ласкаву пам'ять, вітаю Вас сердечно й залишаюся до Вас з мого глибокого пошаною

Ваш довжник у братній любові

Д. Бачинський

(власноручний підпис)

Увага!

Увага!

УКРАЇНЬСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА

Під такою назвою Організаційне Бюро СВУ в Німеччині видало брошуру, в якій автор, член Головної Ради СВУ, Д-р Володимир Наддніпрянець на підставі докладної аналізи стану в Українській Національній Раді, зокрема після її П'ятої Сесії, доводить, що Державний Центр опинився в руках "хвильовистів", що загрожує самій ідеї Української Народньої Республіки — бо йдеться про те, "бути, або не бути" рухові Симона Петлюри, та що запобігти цьому можна лише одним шляхом — взятися за негайне рятування Державного Центру Української Народньої Республіки.

Ціна брошури в США і в Канаді 25 центів. Набувати в Крайових Управах і Орг. Бюрах СВУ, або безпосередньо в Німеччині:

P. Kuzymiw

**Munchen — Feldmoching
Postfach 14, GERMANY**